

Anla Despina

- şiirler -

Yayın Tarihi:

14.10.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşılmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Anla Despina

Eserleri:

Adını Unuttuğum Şarkı

Bazen bir adım
Bazen bir de aşk eder darma duman
Korkarım sensizlikten
Daha çok korkarım kavuşmaktan
Uyku vakti gelince dökülen yaşlar
Islatır deli sevdalıları
Ağlasam mı yoksa özlesem mi
Karar veremez yürek
Anlaşılmaz nasıl gidildiği ateşe
Su gibi aksak dersin de çekilir ya
Nehirler göller
Yansak dersin de tükenir ya kıvılcımlar
Adını bilmediğim şarkılar acıtır ya canımı
Kaybettik ya birbirimizi hangi kefen sarsın beni
Olan oldu birileri gitti içimizden aldı saklı olanları
Anlamak mümkün müydü beni
Peki artık yerimin olmayışına ne demeli
İçimdeki patlayan yıldızlara son veda mı dersin
Her şey bitti, birileri gitti içimizden biz kaldık
İki yabancı bir yürekte.

Anla Despina

Anlamıyorum, Anlatamıyorum, Sormuyorum

Yorulдум
En çok seni okudum,
Evde, sokakta, okulda, ücra bir köyde.
En çok sana sarıldım, seni öptüm.
Küçük bir çocuğun yüzündeki sevinç,
Baharın ilk ışıkları oluverdim.

Artık sormuyorum,
Anlamıyorum, anlamaya çalışmıyorum.
Ben vazgeçtim,
Ellerindeyken geçtim senden, bir sonbahar dalı
Gözlerinden aktım, koptum, süzıldüm
Deniz oldum, derinliklerde kayboldum.
Seni sevmek istemiyorum, diyorum.
Kendimle savaş da yetmiyor, dumanları da dağıtamıyorum.
Dedim ya, anlamak istemiyorum.
İşime de geliyor ya seni sevmek...
Bu aşkın ta kendisi,
Ne kutlu şey!

Anlatamıyorum,
Anlamıyorum,
Sorularımdan da vazgeçiyorum.

Anla Despina

Anlar Mısın?

İnsan baharı bekler sonbaharda
Yağmurla birlikte akıtır tüm acıları
Mevsimler geçer uzun uzun seyreder limanında derin mavileri kalbim

Sen oldun hep başkası yalan
Hala çok seviyorum desem anlar mıydın beni?
Masmavi gökleri seninle izlemek istiyorum desem anlar mısın?
Karşımda o güzel gözlerine bakarak anlatmak isterdim hayatımı
Anlar mısın sevgilim?

Döner misin bana yine öyle pervasızca
Yeniden doğarcasına ?
Ayrılık vakti gelince aşk tadında öpücükler verir misin yine?
Kalpsiz romantiğim yine benimle olur musun?

Resmini gördüm dün yine alevlendi bakışların eskisi gibi
Geldin karşımda dikildin bir şey ister gibi
Şarkı sözleri yabancılaştı canım içi sevgilim

Bulabildin mi peki benden uzakta mutluluğu
Yıllanan gözyaşlarım şahit çok istedim
Yaralarını sarabildin mi başka bedenlerle
Merak ediyorum sevgilim sevebildin mi?

Eviniz sizi içine sığdırmayacak diyordu şair
Sanki sen varken sığıyormuşuz gibi
Varlığının verdiği acıyı unuttum
Yokluğun ölüm gibi sen bunu anlayabildin mi ki?

Kâh baharı kah ferahlığı bekledin hep
Kapının ardında seni beklediler de sen açmadın kapını
Neydi bize sebep sen miydin ben miydim?

Anlamazsın bilirim
Gelseydin eğer bırakırdın yine
Gözlerin affet der gibi uğurlardı yine
Biz korkakların ölümü hep böyle mi olur?

Sorma sensiz ne haldeyim
Uykularda buluşuyorum her gün seninle
Vazgeçmeden usanmadan bakıyorum tekrar tekrar sana
Öyle dinliyor benim için keder

Anladım dönüş yok
Elimizden duadan başka ne geldi ki bizim
Çılgılık çılgılaydık kimse duymadı
Biz duyduk hep birbirimizi ama yetişemedik

Hep başkalarının yollarında kaybettik birbirimizi
Korkakça sevdik saçlarını değil gözyaşlarını örttüm üstüme
Geçmiyor geçmez bu yara tükettik bizi

Yirmi iki yaşımdayım bir yirmi iki daha görür müyüm bilmiyorum
Bu dert bitiriyor beni hissediyorum sevgilim
İstedim ki ben yapayım senin intikamını almak ne büyük fedakarlık olurdu

Küçük bir çocuktum severken seni
Hayal ederdim senli günleri
Sarıp sarmalardım seni rüyalarımda üşüme diye
Ağlamıyorum artık sevgilim biliyorum emindim senden

Çok sevdin kendince
Yine olsa yine göğsümü açardım sana
İstesen binlerce ömür de senin olsun derdim
Bilirdim hep yine yeniden yavaş yavaş usulca gelirdin bana

Hiç üzülmedim inan biliyorum en iyisini hep sen yaptın
Canımız çok yandı yüreğimizi yaktı bu ateş
Bir küçük sızısın kalbimde beni tirtir titreten
Hep sendin kapılarımı aralayan gizlerimi görüp seven

Hoş kal bu sefer sevgilim sevmeyi senden öğrendim
Aşkı hep sende istedim
Gözyaşının tatlı tadını sende gördüm
Hala aynı gökyüzüne bakıyor olmamız bu da yeter benim için.

Anla Despina

Aramızda Kalsın

Gecenin koynundayım,
Seninle birlikteyim
En güzel renkler içindeyim
Ben hala derindeyim.

Sen benim en derin kuyum
Karanlığımın sonsuz uçurumu,
Sokaklarımın tanınan yabancı
Bilinmez sorularım, cevaplarım,
Doğrularım, yanlışlarım.

Dokunmayalı sıcaklığına
Ellerinin, tam yüz yıl oldu.
Aramızda kalsın bu derin ayrılık,
Vuslat en çok seninle güzel.

Aldıkların kayboldu
Geri gelmez, keserim umudumu.
Sen, yıldızların arasında kaybolmuş bir umut,
Geceyi aydınlatan karanlık.

Anla Despina

Aşk Ölmez, Dönüşür

Bitişi baştan kabullenmekmiş aslolan...
Seni görünce anladım, yaşamak marifet değilmiş.
Meğer asıl mesele; sen yokken de nefes almakmış.
Seninle yürüyecek bir yol bulamamamış çaresizlik.
İnsanlar, evler, sokaklar birer duvarmış.

Yazdığım kâğıtlar, acının lezzetine bu kadar alışmışken...
Hasretin, her harfin üzerinde birikmişken...
Seni unuttuğum her dakika küle dönmüşken...
Geri gelmeyeceğini bile bile, kendimi senden alamamamış hasret.

Öyle eksik bırakmışım ki kendimi;
Beni tamamlayan bir dize bile bırakamamışım ardımda.
Öyle yalnız kalmışım ki;
Her kalabalıktan çıkacaksın sanmışım.
Öyle sensiz kalmışım ki;
Şiirlerden başkasına anlatamamışım.
Unutmayı ihtimalden saymamışım,
Bir bakışın eksik diye tüm gözlere küsmüşüm.

Bazı hikâyeler sessizce kapanır; ne bir son söz, ne de bir yol kalır geriye...
Zaman, senden geriye sadece kapanmış yollar bıraktı bana.
Sözcükler yetmiyor artık; dilim varmıyor seni anlatmaya.
Seni unutmayı beceremiyorsam hâlâ...
Kalbim, sana çıkan her yolu silsin usulca.

Anla Despina

Aşkın Mahkemesi

İhanetle suçlar gözleri
Bilmez yokluğunda yalnızlığıma yalnızlık kattığını
Gözlerinde kirlenir, gözlerinde temizlenirim
Ellerinde aşkı tadar
Dudaklarında nefes alırım
Saçlarının bukleleri kıvrılır kıvrılır kıvrılır
Sarar kalbimi sarmaşıklar gibi
Sevgilim senden başkası olamaz
Bendeki aşkın tanımı
Senden başka kimse yazamaz
Kalemi oldun canhıraş aşkımın.

Anla Despina

Aşkın Rüzgarı

Kelimeler yetmiyor
Hissetmek gerek seni
Yavaş yavaş karışırsın kanıma
Sarhoş olurum kokunla
Karlar yağdırır bakışların içime usulca
Bir bahçe kurdum senin için
Rengarenk sümbüller yetiştiriyorum sana
Sonsuzluğun engin rüzgarları içimde
Estikçe hatırlarım, estikçe hissederim.

Anla Despina

Ayrılığın Sürgününde

Pencerende kuşlar dizilmiştir şimdi,
Ufukta bir aşk seni kucaklamış.
Bir umut saklamış gözlerin,
Akacak yaşları... Bu kalp sensiz kirlenmiş.

Bir yanım amansız bir telaş,
Bir yanım zoraki bir aşk taşrası.
Sorsan penceredeki martılara,
Bir buğulu sevda çığlık çığlığı.

Verdik sözler uykulu gözlerle,
Sarmaşıklar gibi birbirine dolanmış iki beden.
Ayrılıktan habersiz,
Kırık dökük birer hayalet şimdi.

Fark etmedik; ayrılıkla el ele yürüdük aylarca.
İlk öpücük belki sarhoşken verildi,
Belki de hep o anda kaldı.
Yazıldık, vurulduk, ayrılıkla bölündük.

Gel, unut gitsin sözlerimi.
Fark etmedik, ince ince kıydık birbirimize.
Dayan yalnızlığım... Bir sen, bir ben biliriz,
Acının sahibini; çözölmeye hasret düğümleri.

Anla Despina

Bana Kalan

Artık kimse kimseyi sevemiyor öyle
Kimse çekmiyor sevgilisinin yasını
Bilinmez belki suyundan belki havasından
Bizim sadece derin nefeslerimiz kalıyor geriye
Bu adi düzen içerisinde bana kalan karanlık gecelerde ki kokuna duyduğum özlem
Sağlarının dağınıklığından gözlerindeki yakıcı alevlerden kalbime nüfuz eden bir hasret

Anla Despina

Beni Affet

Beni Affet
Acının en derinlerindesin,
Ruhum seninle birlikte hissediyorum.
Bu okuyacağın son şiirim,
Umutlar bir bir söndü içimde.

Beni affet,
Gökyüzü kayarken gözlerimin önünden,
Penceremden esen bir yelle uçtum.
Kalemim kurşun oldu senin için.

Beni affet,
Bu son olsun istedim.
Ben sonunu getirmeye çalıştıkça,
Sonsuz oldun içimde.

Beni affet,
Olmasam da mutlu olmanı istedim.
Güne beraber uyanmadan,
Mutlu olabileceğimize inandım.

Beni affet,
Sonsuzluğun derin acısı içindeyim.
Şana olan özlemim hiç dinmeyecek.
İpi kopmuş uçurtmalar gibi,
Kalbimde kaybolduk.

Beni affet,
Seni çok istedim.
Bir gün gelecek,
Sonsuzluk bitecek.
Beni sana verecek o beklenen sonsuz yalnızlık.

Anla Despina

Beyaz Düş

Usul usul kar taneleri düşüyor saçlarına.
Ellerin cebinde, hızlı hızlı yürüyorsun.
Bir veranda altında, sigaranı yudumlarken
Dumanında buluyorsun beni.

Hayat kimisine yalanın ta kendisi.
Kimisine kanadı kırık kelebek uçuşu,
Sessizlikteki sesi duyunca kulakların,
Tutunduğun dallarda bulacaksın beni.

Şu boynu bükük hasretim aklımda.
Kelimeler hıçkırık gibi kırılırken ağzımda,
Bir düş gibi kaybolur zaman ellerinde.

Anla Despina

Bir Bana Yabancı

Senden kalanları yakıyorum bir bir.
Kağıtlar, sigara külü gibi dağılıyor parmaklarımda.
En çok istediğim hiçbir şeyin olmayışı,
Kalbimin aynı dertle yanışı mı, bilemiyorum.

Anlattıkça seni yaşıyorum yeniden.
Sustuğum her an, bir şehir daha çöküyor.
Anlattıkça susmak geliyor içimden.
Sustukça, bağlamak...

Seninle kalamadım; kendimde de duramadım.
Her gece, seni unuttuğum rüyalarda uyanmakla yıprandım.
Buruşturup attığım kağıtlar gibi, yıpranmış gölgelerde yaşamaktan yoruldum.

Bir sonbahar ezgisi gibisin kulağımda.
Eylülün kızılığı var dudaklarında.
Kalbinde yağmurları taşıırken aşkı tanıyan,
Tüm yalnızların hüznünü yüklenmiş biri var sessizliğinde.

Sokak lambalarına eşlik eden aştır beni yaşatan.
Sesine yabancı bakışların yükünü bir gülüşe yükleyen,
Penceremden giren gün yüzüne yansırken;
Hoşçakal diyemeyen, en çok senin korkaklığının esiri olan.

Herkese tanıdık gelen,
Bir bana yabancı olan bu acıyı taşıyamıyorum.
Gittiğin günden beri,
Herkese biraz fazla benziyorum.

Anla Despina

Bir Ben Gibi Sev

Yaradır sözlerin bana,
bu gece yarısı ansızın gelen.
Her kederin ayrı güzel,
buldular cesedini bir gün ortası.
Delik deşik eder bu serseri kurşunu şiirler,
bu saat yine aynı saniyede çalar.
Bulut ol, yağ sağanak sağanak güneşli günlerime,
sisli tepelerinin ardında,
Doğmuyor günler bahçemize

Işık yakma artık tepelerinde,
Uşüyen ellerimde solduk uzun zaman önce.
Sana düştü ömrümün baharları, yazları,
Siyah beyaz soluk fotoğrafları.

Ömür dediğin gelir geçer,
Sevdan sonsuzlukta kalır.
Güller dökülür üzerimize,
O güzel gözlerin, baharın kalır
Ben dört mevsiminden kışa.

Anla Despina

Bir Eksik Bir Fazla

Yokluğuna o kadar alıştım ki,
Gölüşlerinin sıcaklığını unuttum.
Bir başka insana dönüştüm,
Sevgi sözcükleri tozlu raflarda eskidi.

Biricik, bir o kadar amansız sevgilim,
Hala seviyorum demek utanç vermeli mi?
Nasıl uğurlarım seni, söylesene...
Can acısını unuttum, kalbimin kara lekesi.

Akan sular duruldu mu, durulacak mı?
İçimdeki dalgalı denizlerin suları ne zaman çekilecek?
Bir sen eksiksin, yoksulum.
Bir sen fazlasın, taşar dururum.

Anla Despina

Bir Garip Meclis

Aynalarda arama, sessiz öpüşündeyim ben.
Sonsuz anılarda bırakma beni; sözsüz şiirlerindiyim ben.
Geceler yastığımdan akarken, beni başkasında arama.
Kopkoyu gelişlerinde bul beni.
Buldukça sev beni;
Aradıkça bir garip sevdıyla avut beni.

Bir garip yolcuyum çöllerinde.
Sonsuz ümitlerinle kandırma beni.
Beni başkasından sakla.
Gökleri avucunda taşıırken,
Cennet esintilerinden mahrum bırakma beni.

Beni başkasında arama; gözyaşlarında saklanırım ben.
Gözün görmediğini,
Eşi olmayan her neyin varsa,
Her neyin yoksa...
Bir garip mecliste çektiğin ahına talibim ben.

Anla Despina

Bir Gün  l rsem

Umudun iplerini sana bağladım en başından beri.
Ayaklarıma zincir, gönlüme paslı bir ha er oldun.
Acın geçti, izi kaldı; ben hâlâ buradayım.
Konuşamıyorum, konuşmuyorum... Akmayan gözyaşları beni boğacak.
Kim canını hiçe sayar biricik aşkı uğruna?
Kim verir umarsızca tüm gülüşlerini avucuna?

Ben seni böylesine büyüttükçe içimde, sen hangi çukuruna g md n beni?
Seni yazdığım her cümle ağlıyor, bu aşk, bu geceler peşimi bırakmıyor.
  imde kırılan takvimlerin yapraklarıyla g md m mevsimleri
Sen hangi baharda vazgeçtin benden?
Zamanın alnına  iviledim fotoğrafını; mahşer üzerime   erken sen hangi yolun
sonunda bıraktın elimi?
Sesin, uykularımda yankılanan bir hücre kapısıydı; her gece mahkûm edildim.
Sen ne zaman attın bileklerindeki zinciri?
Ben, senin yokluğunda unuttum kendimi. Sen hangi şarkıda buldun eski zaman
sevdalarını?

şimdi değil şiir, tek kelime istemem.
 stemem mezarımda  i ekler.
Getir, koy iki tel sağını.
şimdi haktan gayrı umut istemem.
Matem tutma, bir yara daha istemem.
Eğer bir gün ölürsem, sabahıma başka bir g l dokunmasın; mezarımda senin
suskunluğun yeter.

Anla Despina

Bir Vapur Uğultusu

Sarılırsın birine, içinde bir sıkıntı...
Dünden kalan yaraların yarını deşerken
Öldüm sandım; ölen ben değildim.
Birin içinde öldüm ben, kimse gelmedi cenazeme.
Ben öldüm ama iki kişi gömüldüm.
O gün biri öldü, cenazesini bıraktım yapayalnız.
Benim içimde kaldı karanlığı.

Nefret kokmuş ceketim, tepeden tırnağa...
Ellerinden parmak uçlarıma.
Anlatsam, indirmeden gardımı, yardıma gelmez sükûnetin.
Sensiz tenim; gecenin karanlığı, suyun korkusu, rüzgârın susuzluğu.
İlk günün heyecanı var senli düşüncelerde.
O vapurdaki ilk gülüş var karanlığımda.
Öpüşündeki kan tadı var ağzımda.
Herkesin sustuğu, senin konuştuğun mahkemeler var içimde.
Çalıntı rüyalarımın çalıntı hüznü var göz çukurlarımda.
Çiçek yetişmeyen topraklara yıldız taneleri eken,
Akan sular içinde yüzüp susuz kalan bir ben var...

Yazık ki bir küskün çocuk oturtulmuş yanı başıma.
Kana kana içmiş ayrılık şarabını;
Senli her dünü doldurmuş yırtık ceplerine.
Her geçtiği yolda düşürmüş en bir sevdiklerini.
Vardığı her yer gurbet, gidemediği her yer özlem kalmış içinde.

Ve yine, her zemherinin getirdiği bir sabah hatırladı seni.
En çok yağmur yağdığında duydu özlemini,
Ve daha çok güneş açtığında hissetti sessizliği.
O, hep sana şiirler yazarken buldu kendini.
Bir şair telaşıdır içindeki yangın...
Her ezgi, kulağına seni çağırdı.
Sadece şiir değil; seni yazdı, seninle konuştu,
En çok da öptü buğulu gözlerinden.
Hep tekrar tekrar tanışıp, tekrar tekrar uğurladı seni.
Ve yine bir zemheri sabahı, unutuverdi kendini.

Anla Despina

Biri Hatıra, Diğer Hasret

Sahi, kaç yaşında büyümeyi bıraktım ben?
Bir çocuğun ismini deftere kazıdığı gün gibi yakındı oysa her şey.
Sana anlatamadıklarımı
bu şiire sarıp yastığımın altına koymuştum
Doğduğum gün kadar kırgındım hayata.

Bir mendil gibi düşüyorsun cebimden,
unutulmuş, kırıkmış, gözyaşı emmiş.
Sokak lambalarının altındaki sessizlik gibisin;
konuşmadan anlatan,
dokunmadan üşüten.

Bir dilek gibi göğe yükselip,
tam da ben tutarken düşen yıldızsın.
Sana bakmak, kendimden geçmek gibi.
Kendime dönmek, her seferinde seni bulmak gibi.
Sana varmak,
bir labirentte kendini aramak gibi.

Her hatırlayışımda
biraz daha siliniyor çocukluğumun rengi.
Sadece sen kalıyorsun.

Bir tren rayının getirdiği pişmanlık gibi,
bomboş vagonlar gibi...
Kalplerimizi, çıktığımız yolculukların içine sığdırmak gibi.
Hayaller içinde bir çocukluk isyanı gibisin.
Açan çiçeğin taze yaprakları yüzün,
bir yüce çınarın gölgesi bakışların.
Hayat gibi garip, hayat gibi delicesine.
Doğduğum gün gibi buruksun en çok,
doğduğum gün gibi çirkin.
Kapalı kapılar ardında üşümek ve suda kaybolmak gibi,
ilk defa uçan bir balon gibi hissiz.

Birden hatırlanmak gibi, sonra yine unutulmak...
İsmi geçmeyen dualarda gizli bir yara gibi.
Saatin akrep yelkovanı değmeden içime batan anlar gibi.
Yarım bırakılmış bir şarkının nakaratı gibisin.
Bir türlü doğmayan sabah, bir daha gelmeyen ses...
Adını andığımda boğazıma düğümlenen boşluk gibi.

Sadece iki kişi bildi bugün beni:
biri hatıra,
diğeri hasret.

Anla Despina

Biriktiriyorum

Fotoğrafının önünde durdum
Gönlümde sayısız delik açtı hasret
Sessiz sessiz ağladım
Kimseye açamadım seni, anlatamadım anlamazlardı
Şiirler hep seni anlatır
Yollar hep sana çıkacak gibi uzardı
Günler saya saya biter
Senin hasretin grejuva gibi alevlerini tazeler
Asırlar geçmiş gibi üzerinden
Matem sabahlarına açılır gözlerim
Dikenlerin batıyor en derinden
Kokun vurur yüzüme her an
Derdinden kurtulamam
Git desem yeridir, şu kalbimin
Boynunu büken özlem olmasa
İşte şimdi yitirdik her şeyimizi
En önemlisi de birbirimizi
Susma cevap ver kaldır sözlerini ayağa
Utanalım kendimizden
Çoktan unutmuştuk kendimizi
Öpüşürken hatırlamıştık nefes aldığımızı
Ecelin gelmesine gerek yok seni buldum
Karanlık arzularınla fethettin topraklarımı
Kokunu duydum göğsümü acıttı ilk günkü gibi
Terkettin sonra hep yaptığın gibi
Minik adımlarla işliyorum her saniyeyi
Bir kuş tüyünün nazlı süzülüğü gibi
Sessiz ve sensiz sabahları bir bir aklıma kazıyorum
Koynunda uyandığım sabahlar gibi
Ansızın güzel bakışın gibi
İlk defa gözyaşlarını paylaştığın gibi
Bir buruk gülümseme, ansızın kendini hatırlamak gibi
En çok kendimi unuttum bir seni unutamadım
Bir çift gözyaşı döktüm
Arkandan, yalanlar söyledim
Acıtmak için canımı en derinlerde
Şiirmiş aşkım hepsi bir sessiz çığlık bende
Eşikleri bir bir atlamak gibi
Sonu gelmeyen bir koşu, bir kaçış
Sahi ben kimden kaçtım?
Çoğu zaman seni düşünüyorum
Demek ki unutuyorum
Ağır bir ceza taşıyamıyorum
Öyle yakın bazen öyle uzak
Kırpiklerim ıslak
Ben aşık sen korkak

Anla Despina

Boşluğa Yazıldı

Sessizdir;
Bir o kadar da ağırdır omuzlardaki özlem.
Yollar ayrılır, kadim gerçekliğe böyle yazılır,
Nasıl gidilir bir insandan?

Ben en çok giderken tanıdım seni.
Her sözün bir yüzyıl düğümledi boğazımda.
En çok o zaman buldum, gölgene sakladığın seni.
Keskin olsa da cevapların,
Karanlık duygularının şaşırtmayan hakikati.

Her aşk hak etmez mi son kez sarılmayı?
Bildiklerimiz gibi yalan mıydı inanışlarımız?
Gece, gökyüzünden bir damla sen düşünce gönlüme,
Islanır kirpiklerim.
Yüreğim yaslanır seninle geçen günlere.

Yazarım yine mektuplarımı, gizli gizli fısıldarcasına boşluğa.
Kim yazar seni en derin cümlelerine?
Harf harf böldüm çoğu zaman.
Birbirinden kaçan kelimeler şiir olur muydu ki?

Yalnız mısın sen de,
Fırtınam, sende yankılanan poyrazım, güneşimin hırsızı...
Bir benim olamayanım.

Yok yalansız günün şafağı, dokunamadın sabahımın ışıklarına, hecelere böldüğüm gecelerime.
Bıraktığın gibiyim,
Ah, bir benimle kalamayanım.

Anla Despina

Cesaretsizce

Göz yaşlarımız boyadı yüzümüzü, ondan bu edepsiz yok sayış.
Kaçarak sevmekte var,
Saklanmakta var acıların ardına,
Bu çok sevmeyi bırakmakta var.

Gelmezsin, hiç gelmedin.
Kapıları kapatmakta var
Ruhumuzu hapsedmek de başka bedenlere
Geç oldu, uyuyup uyanmamak var.

Bahanelerimiz var
İmkansızlıklarımız var
Ödeyemeyeceğimiz bedeller, kanayan yaralarımız var
Ayrı yollarımız bir de indirmeyeceğimiz yüklerimiz.

Ayrılık baş ucumuzda bizi beklerken
Varlığımızın bir noktadan ibaret oluşuyla
Ölümün bizi haksız yere taçlandırışı var
Yüreğimizde biriktirdiklerimizi sermek var ayağı kırık bir masaya
Gökyüzüyle örtünüp üşümek, ateşte yanmak
Bir yana dursun sarı güller var yollarımızda açan

Kayıplarımız var yasını hep baş ucumuzda tuttuğumuz
Geri getiremeyeceklerimiz var
Sessizliği var ölümün miras bıraktığı
Sesinden, nefesinden mahrum bırakıldığım geceler var
Yerine hiç bir şey koyamadığım.

Anla Despina

Çare Var Mı ?

Geceler tam göğsümün üstüne
yüklenir
Sarılmak isterim
Kırmak tam ortasından bu hasreti
Sensizlik sağanak yağarken sokaklarıma
Sensiz bir yer bulamam kendime ne
bir sokak ne bir ev
Deryalar ortasında bir kayık kaldı benden
Dalgaların dağıttığı koca gemiden kalan bir kayık
Nasıl ölmem
Hasret bu denli nefesimi keserken
Sensiz geçen geceleri omuzlarımda taşıırken
Yıldızlar bile ağlarken gökyüzünde
Ölüm çare midir?
En derin kuyuların dibindeyken kalbim
Gözlerinin kıvılcımı korken ta içerimde
Unutmak çare mi?
Gözlerinin gurbetinde beklerken.

Anla Despina

Dumanlı Şiir

Serin bir Ekim sabahı
Yüzüm dumanlı, göz bebeklerim buğulu.
Yetemezsin bana bu kargaşada,
Uzak, soğuk, sert; içilmez bu su.

Islak gözlerimde birkaç yalan,
Sürekliliğin içimde sonu olmayan.
Kafam dağılsın, yerle bir olsun isterdim
Geri gelmeyecekse eğer.

Duvarlarında yazıyor hâlâ ismim,
Sevilmemek için kazınan şiirlerde.
Beni böyle nasıl seversin?
Zaman dursun, geçmesin; kıyametler sürsün tarlalarımı.

Parmaklarıma takılan onlarca dikenli tel,
Seni benden ayıran kanlı kesinlik.
Bıçaklar bilenmiş boğazımda,
Asılı kalmış tüm günahlarım önümde.

Ayaklarım ezberlemiş kaçış yollarını,
Kurulu saatler erkenden kulaklarımda.
Hatırladığım bir kum saati;
Senden sana yol alan kum taneleri.

Anla Despina

Durma Karşımda

Seni kendine getiren neydi,
Beni düşündüren ne bu kadar?
O kadar değersiz bir parçayım ki bu kansız tabloda,
Yer vermek kalbinde bir yerlerde,
Niye?

Cevapsız sorularınla bulandırdığın su boğuyor beni.
Bir kere görsem, baksam gözlerinin içine,
Nefes alacak gibiyim.
Nasıl düşünürüm ki senin dışındaki ihtimalleri?
Göz önündeki çiçek buketlerinden bana ne,
Bana çiçekler açtıran sesin olmadıktan sonra.

Çözemiyorum dokunuşlarının sihrini,
Bilemiyorum, aman, buralarda niye dolaşıyorum ben?
Ne eksik ne fazla; tam bir deliliksiz.
Dert misin, bela mısın bana?
Çare misin, deva mı? Çözemiyorum gelişlerini.

Varlığın da yokluğun da çekilmiyor ya...
Bin kez söyledim, binlercesini de söylerim:
Seviyorum ya..
Sorularla vakit kaybetmek niye?

Yolum dolaşıyor, ulaşamıyorum.
Ayın, güneşin üzerinde parmak izlerin;
Yüzün çizilmiş her baktığım yere.
Ne kaldı, biliyor musun? Koca bir boşluk.
Kırıp döktükçe, haykırdıkça biriktirdiğim hıncımı,
İyileşir sandığım kalbim kaldı.
Ben kaldım, bir ceset yığını üstünde parmak izlerin.

Bak, saçlarıma: her telinde sen.
Bak, gözlerime: her bakışım sana.
Bak ellerime, korkma, bak;
Ellerim hâlâ senin ellerinle sarılı.

Bakışların olurdu, kıvılcımlar saçılırdı içimde.
Öyle bir dokunurdun ki, taştan sert, yapraktan hafif hissederdim kendimi.
Silemiyorum, alamıyorum kendimi senden.

Nasıl bir yanılsamaydı bu böyle?
Adını aşk koyduk yalanların çıkmaz sokağı.
Gölgene dokunarak alıyorum yolları;
Ve sen yoksun, ben hâlâ sende kayboluyorum.

Anla Despina

Dut Ağacı

En çok inanmak gerekirdi bir dut ağacına.
Yaprakları yeşillendiğinde, usul usul damıtırken sözlerini...

En çok okumak gerekirdi çizgilerini.
Gövdesi, tüm ihtişamı ile atan kalbime okumalıydı.

En çok ağlamak gerekirdi gölgesine.
Güneş yaprakları arasından sızarken, üşüyen gölgesine ağlamalıydı.

En çok tatmak gerekirdi, işlemediği günahların tadını.
Kökleriyle meşk edilen o günahları, omuzlarında dolaştırmalıydı.

En çok yazmalıydı.
Harf harf yontmalıydı kuşların izlerini,
Sivri dallarıyla aralamalıydı perdeleri.

En çok sevmeliydi yapraklarındaki çiğ tanelerini.
Sabahın ayazı ile nefes almalıydı göğsünde.

En çok yürümeliydi aşkın üstüne, belki de koşmalıydı ateşe koşar gibi.
Rüyadan uyanır gibi adım adım açmalıydı gözlerini,
Birbirine bağlamalıydı adımları.

Ve en çok uyanmalıydı insan, bir dut ağacının gölgesinde.

Anla Despina

En Çok Kendime

Tepeden tırnağa aşığım.
Renkli kalemlerle yazıyorum,
Renkli kurdelelerle süslüyorum seni.
Aşkın var olduğu günden beri
Kuşlar uçmayı öğrendi öğreneli,
Hayat suyundan içtim içeli,
Ansızın bir bakışının içinde kaybolduğum günden beri.

Vardık işte varacağımız yere.
Bu Mayıs ki, daha bir yeşil ovalar.
Dağlarda kar, ovalarda sarı çiçek...
İçimde ince bir sızı;
Sevdayı bıraktım cılız bir kuşun kanadında.
Kırgınım ezelden kendime, günahlarım büyütüyor beni.
Çığlıklar koparken sokaklarda, gecenin koyusuna vurulup
Senin saramayacak kollarında üşüyorum.

Şanki çok uzak bir sonun başında kaybetmişim.
İnanmaya gücüm yok, sevmeye gücüm yok.
Görmeye gücüm yok; sırtımda dünyalar varken
Bir serçeyi uçurmaya gücüm yok.
Gözlerim dalıyor önümdeki karanlığa.
Ay ışığı susar bana, güneşim anlatmaz.
Çok uzak bir yolun sonundayım, dönmeye gücüm yok.
Şanki seninle birlikteyim,
Şanki uzansam dokunacağım... Dokunmaya gücüm yok.

En çok bugün ölmek istedim.
Konuşmak bu kadar sıradanken,
Ölümün sessizliği nasılda sıcak.
Yağmurlar kor olur, esen rüzgar ateş.
Ayakları çıplak bir çare dilenci yoldaş olur yoluma.

Bugün en çok günahlarım için ağladım.
Gözlerim dalıyor senin bıraktığın boşluğa.
En çok gözlerin doğuyor gecelerime, güneşim kayıp.
Şanki içinde bir yerdeyim,
Konuşmaya gücüm yok;
Sırtımda sokakların yalnızlığını taşıırken sevmeye gücüm yok.
Derin bir yol uzar gözyaşlarımdan toprağına;
Dönüp aramaya gücüm yok.
Kırgınım ezelden kendime.
Affet... Bu gece, en çok bu gece özledim seni..

Anla Despina

Gaflet

Şu ağacın dallarına konup konup duran kuşlar,
Masamda dolup dolup boşalan bardaklar,
Her zaman aynı saatte bozulan saatler şahit:
Seni senden çok sevdim.

Senin için yola çıkanın yolları sapmış,
Karanlık ormanlarda...
Kalk sevdiğim, şimdi yıldızları parlatma zamanı.
Şar saçlarını boynuma, ört üstüme gülüşünü,
Üşümek istemiyorum artık.
Gaflet içinde uyumuşsun, kalk sevdiğim.
Uyanma vakti, sevdâ zamanı geçmeden.

Sinsi bir kurşun, beni öldürmeyen,
Kimde kaldı acılarım, en güzel sevdam?
Saçlarını okşadım, gözyaşlarını sildim.
En nihayetinde, yine onsuz sabahlara uyandım.

Yersiz, yurtsuz, bıçare, koparılmış çiçeğim.
Kim kopardı, kim astı yapraklarına hüzün damlalarını?
Nedir bu kayıtsız kabullenişin?

Kör düğümler gönlünde, hâlâ gözü yaşlı çocuk,
Elleri nura bakmış, açmış semaya...
Cevap yok hâlâ.
Çok yorgun, ölüm tabelalarını asmış her bir sokağına.
Nereye dönse, sana çıkmış yolları.

Anla Despina

Gecelerce

Bu telaş, bu korku niye
Sevmedik mi seni istediğince
Beklediğin neydi de dalgalarını çarptın yüzüme
Belki yağmacı belki hırsız
Ben sensiz kan yuttum gecelerce

Her renkte her ışıhta seni aradım
Yokluğun sevgilim yokluğun
Ne renk bıraktı ne bir kıvılcım

Dans ederdim yokluğunda gölgenle
Bir söz etsen kırılırim on binlerce
Yollar aşılmaz dağlar geçilmezdi de
Bir sen vardın bir de hasretin gecelerce.

Anla Despina

Geceye Yazdık

Ezberledi gözlerim akan yaşların izlerini
Taşdı en ağır yükleri derinlere
Bir daha yüzeye çıkmamak üzere
Gecenin yırtık, kırık parçalarına sarılıp uyumak için

Eski aşktan öte bir amaç gerek,
Arayıp bulmanın çok ötesinde.
Zamanın dışında, çok uzaklarda,
İnsan aklının kaldıramayacağı gerçeğin ışıklarla doğduğu noktada

Uzun bir yolculuk sonrası çekilen ağrıların
Anılarla tatlı buluşması gibi
Akan nehirler, uçsuz bucaksız yalnızlık, biraz sensin bu çatışma
Öldüğüm yerde bekledim dilek tutup
Beni hatırlamanı diledim
Kanatlarına yazdım ismimi
Kanatların yandı, ben kaldım.

Anla Despina

Gerçeklere Soyunmak

Böyleşi çok zormuş
Varlığında gelen hüznün, yokluğunda kalan boşluk
Birlik olunca...
Elinden gelmeyince çözümler,
Rüyalarda aşmak engelleri,
Patikalarda yol almaya çalışmak.

Basit bir veda olmadı
İlk defa da değildi,
Son da değildi.
Her zaman sordum kendime:
Sevmek böyle bir şey mi?
Aynalarda gördüğüm insana sözüm var:
Son yaşım bu, son kez yok oluşum, son kez yıkılışım.

Maziler saçıma dökülür, koparır derilerimi
Soyunursun gerçeğin aykırı sevinçlerine.
Anlaşılmaz bunca zaman aşık oluşum,
Kendine söylediğin yalanları düşünmezsin belki de.
Hiç kazanmayan iki oyuncu biri diğerinden tükenmiş.
Ağlasak gücümüze gider göz yaşlarımız,
Diplerde batan yaprakları donduran bir soğukluk akıtır sözleriyle.
Gittikçe daha çok silikleşir hislerin, anlam buluruz.
Kaçtık acıların yaşandığı şehirlerden,
Yol aldıkça çıldırdık, şaşırdık, sessizleştik.
Nefret ettik keşkelerden, gelmeyişlerimizden, kendimizden,
Birbirimizden en çok da tükenmeyen aşkımızdan.

Anla Despina

Gökyüzü Kararırken

Dönsen yüzünü benden,
Ebedi sönse ayım, güneşim,
Dağ başında kaldım,
Ben sana hasretim.

Uyan, çok geç olmadan,
Bir gün daha geçer mi sensiz?
Kalbine bir bak, ben hep oradayım.

Eğer bir gün karşılamazsan beni aynı yolda,
Bilsin ki yıldızlar susar içimde,
Gökyüzü karadır her geçen gün.
Ne zaman düşerse adım dudaklarından,
Bilsin ki o zaman düşerim boşluğa.

Olur da bakarsan gözlerimin içine,
Söküp atarız bu hasret yaralarını.
Gözlerin deyse bir kere tenime,
Ruhum küllerinden doğurur seni de.

Anla Despina

Gölgedeki Yaralar

Uzatmayalım dedi içimden biri,
Ne için bunca heves, bunca umut?
Daha önce yaptıklarımızı tekrarlamak,
Bu insafsız uğraş bizi daha da beter bir karanlığa götürmez mi?

Deliriyorsam eğer ki bu kaçınılmaz kimi suçlamalı?
Ölmek bile kendi elleriyle olmadıktan sonra niye bu amaçsız nefes alış?
Yok öyle buruşturup çöpe atmak; sonsuz bir tekrara dönüştük söküp kazıdıkça
içimizden,
Bir kaldırım kenarında açtık inatla.

Onay gerektirmez çoğu gidiş, gitmek gerekir.
İnsan giderken de sever.
İşte bu yüzden leş gibidir bu eski yıpranmış sayfalar;
Tiksinirsin çoğu zaman bu aldatışlarından.

Sevmek çoğu zaman göze almak, biraz kör olmak, biraz da katlanmak mıdır?
Yalan söyleyenler, sözlerinden dönenler, attığı adımları inkar edenler
Bu yüzden sevmeye devam edilmez mi zaten?

Peki, bu şiirlere konu olan korkaklığa ne demeli?
Ateş ile oynayınca yanan elinden şikayet niye?
Söylenecek sözümüz mü kaldı ki, neyi kime açıklamak şart oldu?
Alan alacağını almadı mı çoktan?

Biraz kırılmış, biraz terk edilmiş, biraz bedel ödemiş...
Daha ne isteyebilirsin ki?

Beni yak, beni böyle sevme, beni göm bir yerlere.
Bir sebepten geldin, kuruldun yine karşıma.
Kanatmaktan gocunmak yok; öyle arsız, öyle uslanmaz, öyle aşık.
Yaşayamazsın bu senle, sor kendine: Ben niye düştüm bu çukura?

Ufka değdiği zaman ellerin,
Öldürdüğün bedenler için açmak elini semaya,
Nasıl bir kurgudur bu böyle?

Sus dersin, sus içindekine; susmaz, delirtir seni yavaş yavaş.
Söyledim sana, aşk ölmez; bizler ölürüz.
Susan benim, ölen benim, sana olan aşkım hala çenesi düşük bir çocuk.

Vazgeçtik bu kafiye perdelerinden.
Bitişler, vazgeçişler, pişmanlıklar, yalvarışlar...
Hepsi "öldü," dediğin kadının.

Kırılmasın diye açmadım sana kalbimi.
En derin yaralar korumaya çalıştığın zaman açılır.
Yalnızlık her zaman senden kolaydı; ben hep daha zoruna koşardım.

Anla Despina

Gözlerin Taşlar Kalbimi

Hayır
Aşktan bahsetmek istiyorum
Özlemi anlatmak istiyorum
Acının tadına varmak
Dilimde yarım kalan ismini
Bağırmak
Kendine yalan kalmak

Kendimi ararken
Seni sevmek istedim
Ara da kalan kalbimi
Solduran her duyguyu
Seni ararken buldum

Gözleri...
O kadar güzeldi ki
Zihnime çakıldı
Saniyeler içinde
Kırık bir çay bardağı tuttum ellerimle
Bir anlık kalbimden sesler yükseldi
Her parçası yontuldu beynimde

Saçının her teli gülüyordu
Gülümsemesine bile darıldım
Bakışlarına kırıldım
Nefes alamazken...
Gülüştündeki her kıvanca
Ağladım

Acınası bir sonbahardım
Dökülen her yaprak için ağlamaktan
Sıkılmazdım zaten
Sana dair ne varsa üstüme sinmişken
Düşen yaprak dönmedi yeşile
Gelme demek isterdim
Ama sen beni dinleme
Bırak öyle kalsın
Sonbahar

Yirmilerimin ortasında
Yaşayamadığım aşkın
Her zerresine vuruldum
Umutun alevler içinde
Çırpınışına daldım
Hiç denemediğim suskunlukları
Raflara dizdim

Anla Despina

Hatırı Sayılır Kayıp

Yarım kalanları tamamlamak için
Başladım okumaya yıpranmış sayfalarımı
Meğer gerçeklere ne çok kapatmışım gözlerimi
Gölgesizmişim çoğu zaman yanında
İnsan bir gecede neler kaybedebilir?
Her şeyin darmadağın oluşunu izlemek nasıl bir his?
İçimde bağırın kız çocuğunun haykırışları sana olan öfkeden mi şefkatinden midir?
Cevapsız onlarca soru, içimi kemiren sessizliğim, ansızın uzaklara dalışım
Senden önce de böyle miydi?
Eski bir rüya uğruna kaç umut yitirdik içimizde?

Alışamadım sensiz sabaha, geceye
Gölüşlere, göz yaşlarına
Toprağa bahar geldi bizde güz yaralı
Mecburuz dönüp gitmeye
Arkamıza bakmadan kaçmaya
Ayrılığın bahçesinden kopardığım
Şiirlerim var sana toy, acımasız, aşık.

Anla Despina

Hatırlamak

Kolay olmayan şey kalabalıklar içinde
Duyabilmek senin gözlerini
O masum geçmiş hayali nasıl bir yara içimizde
Kabuk bağladıkça büyüyen
Azgın bir yangından kalan tek kişilik bir kül
Sana olan aşkım
İssız sokaklarda üşüyen evsiz adam
İnanarak tutulan dileğin yerle bir oluşu
Bir makasın parçaladığı eski bir fotoğraf gibi
Sana biriktirdiğim hisler
Çok beklediğim bir düş var rüyalarımın yarası
Ellerindeki soğuk hissi
Yarım kalan bir kitabın sonuna olan merak
Yeniden başlayışlarımız
Hep yanlış ağlara takılıp denizden ayrı düşen balık misali
Kavuşamayışımız, içimizde belli belirsiz hüznler
Dışımızda bomboş gülüşler
Zor gelen ayrılık acısı değil hiç gelmeyecek o gemiyi beklemek
Yoluma bakmadan dönüyorum köşeleri
Bir çıkmazda delmeye çalışıyorum duvarları
Amacım unutmak değil her ayrıntıyı tekrar tekrar hatırlamak
Hatırlamak ki aşka dair kısa bir konuşma
Dibe batarken hala gülümsemek
Hayalinle öpüşmek
Hatırlamak, rüyalarım gömdüğüm sevgilim.

Anla Despina

Hayalet Aşk

Kırık kalbimin yerini bulamaz oldum
Halbuki kırılan her parçayı yerine tekrar yerleştiren sendin
Aynı değildik seninle acılarımızın derinliğinde benzeştik
Her çizgisini ezbere bildiğim ellere dokunamaz oldum
Her rengini ezberlediğim gülüşünü unutmaya başladım
Öyle kırdın öyle dağıttın ki gitmeye de kalmaya da yorgunum.
Ne aşkımı yenebilirim ne öfkemi
Sen aşkımdan habersiz
Ben her gün aşkınla dönerim.

Anla Despina

Her Anımın Adı:sen

Öyle içten, öyle samimi sarmadı kimse.
Tesadüf eseri tanışmıştık belki de.
Onemsiz bir andı, zamanın tozlu bulutları içinde.
Ne müthiş bir anmış meğer, akıp giden
Tenimden tenine aktı sanki o gün.
Dön gel, üstündeki yükleri at, sev yine beni;
Çıglıklar geçsin içimizden.

Gözlerimden kayan yıldızların adısın,
Adını koyamadığım kavuşamayışlarım.
Aniden gelen karanlığın içinde parlayan tek ışığım.

Büyüdü yağmurlar, fırtınalar içimizde.
Bak, buradayım; unutmak için tutunuyorum uçurumlarına.
Kırgın, yorgun, bir o kadar hasretim sana.
Ağlarsın, belli olmaz bu havalarda.
Bilirim, sessiz ağlarsın sen,
İndirmeden duvarlarını.
Kırgın, yorgun, biraz da çocuksun hâlâ.

Birden gelir kalbine kış ayları.
Üşür ellerin belki de.
Belli olmaz, belki de özlersin beni ansızın.
Olmayışlarıma öfkelenirsin yine;
Sevmesen de özlersin çoğu zaman.

Keskin soğuklar sardı sabahlarımızı.
Tütünüm, parmaklarımda yoruldu.
Zaman, çarklarında ezdi bizleri,
Küçük insanların küçük adımları gibi.
Biriktirdim sana biraz biraz beni.

Kinim, akıp giden zamanla artan sessizliğimize,
Kopuşa hazırlık yapıyor olma düşüncemize.
Biz çabaladıkça unutmaya,
Kendini hatırlatan sesine, gülüşüne, bakışına.

Dünya dönüyor başımla birlikte,
Midemi bulandırır düşünceler karmaşası.
Yazmak seni, ağır gelir omuzlarıma.
Bellidir benim özleyişlerim; öyle ansızın değil, her anımın adıdır özlemek.
Öfkem saman alevi gibi sana;
Bir bakışın söndürür beni.
Sevişim her daimdi benim, özlemek her anımın adıydı.

Anla Despina

Hiç Bir Şey Değişmedi

İnsan, kendi derisini deşerken düşündü. Dağlarının ardında yatan canavarla yüzleşti. Yine, güzel sözlerine kanmayacaktı. Ezelden beridir aynı sözü de vermekten sıkılmadı. Gözlerinden akan kanları silecek, savaşıacaktı. Bekledi dağın eteğinde; dizleri kan revan içinde, nasıl tırmanacaktı zaten? Taşlara dönmüş kalbi, binlerce insanın... Nasıl anlatacaktı, neyi anlatacaktı? Unutuverdi.

Evleri karanlık, odaları dehlizdi. Korkunç kabuslar peşinde koşan kadının. Rüyaları unutmuş, sahibinden habersizdi. Kimi bekliyordu ki? Kirpikleri kurumayalı, kaç sabah görmüştü? Pencereleri hep yola bakardı, sanki bekleyecek biri varmış gibi. Perişanlığı gözle görülürdü de ödün vermezdi sevdasından. Yolları yanılttı, dikenler kanatırdı da dönmezdi yolundan.

Minnet edecek miydi onca güler yüze? Sararmış dudaklarla konuşacak mıydı? Sahi, sormazdı kendine eziyeti nedendi, kimdendi, neyin bedeliydi? Bir kuş görse, saklardı hemen ellerini. Hatırlatır gibi şefkatini. Nerede aşık iki göz görse, saklardı bakışlarını. Bulaşacak gibi hasreti.

İnsan bu insan bir kere girdimi kalbine soğuklar, Isınmaz, titrer kalbi. Acı görmeye dursun, geçmek bilmez saniyeleri. Yalanda olsa sevmesin kimseyi, Aşk bu titreyen elde durmaz. Gözleri yağmurlu, alaca karanlık. Sahi, hiç sormadı kendine: Kim astı kirpiklerine kara bulutları? Hiç bir zaman öğrenememişti zaten, doğru soruları sormayı.

Kaç kere okuyacaktı aynı mektupları? Kaç kere daha başa saracaktı gözlerinden çalınan mutluluğu? Keşkeleri duymak istemezdi, hepsi mezarında açacaktı, biliyordu. İçindeki çığlıklardan başka sığınağı da yoktu, Bilirdi evine giden yollar kayıptı. Zaten tek bir şey bilirdi, onu da söylemeye korkar oldu.

Anla Despina

Hoş Kalamayanlar

Ölümün saniyeler içinde geldiği bu dünyada
Azgın toplulukların yarışı içinde olmadan
Herkesin dünyalık heveslerine inat
Sevdiğinin dizine başını koyamamak
Gözlerine son bir kez bakamamak
Boynuyla saçlarının birleştiği noktada nefes alamamak
İçinde büyüttüğün aşkı son bir kez daha itiraf edememek
Her geçen gün içimde büyüyen hasretini bir nebze dindirememek
Ölümün, sensizlik yanında ne kadar da küçüldüğünü hissetmek

Evet sevgilim, bir masaldın benim için
Mavinin ve ruhumun buluştuğu solukluktaki defterime yazdığım dizelerden
Bir de gözümün önünden gitmeyen hatıralarından başka bir şey kalmadı senden
Şimdi seni, yıldızların her gece parladığı deniz kadar mavi, gökyüzü kadar ferah
Engin deryaların dalgaları kadar yüce, kırılan bir aile portresi gibi paramparça yüreğime
yazacağım
Çocuklara anlatacağım
Bulutlara yükleyeceğim seni her gün
Akıttıkları her damla dünya üzerine sen diye düşsün
Ağaçlar seninle beslensin
Her yağmur sonrası yayılsın her yana kokun

Durdurabilsem keşke ölümün acısını
Sonsuzluğa uzansak seninle
Tüm sahipsiz bebeklerin annelerine duyduğu özlem gibi
Nereye gitsem, koşarak dönerim kuytadaki gözlerine
Nereye baksam, görürüm altın saçlarını

Belki de ölüm açısından da beter bu acıyla yüzleşmiş olmasam
İçimdeki yangında mahsur kalmasam
Seninle geçirdiğim her anı mih gibi aklıma kazımasam
Parmak izlerini ellerimle ezberlemesem
O mağrur bakışlarından nasibimi almasam
Sensiz geçen gecelerde kaçtığım savaşların ağırlığı altında
Zamanın büküldüğü noktada
Sensizliğin tam da ortasında, kalabalıklar içinde korkulan yalnızlıklarla baş başa
kalmasam
Umut etmekten vezgeçmez
Yıldızları şahit kılacağım zamanları
Baharda açan tomurcuklar misali umutla bekler
Ve seninle sadece seninle yeniden
Her baharda, her çiçek açışında, her rüzgar esişinde
Sonsuzluğa doğacağımız zamanı düşlerdim.

Anla Despina

Hükümler ve Yokuşlar

Dünyamı kurmak içimde yıllarıma mâl oldu;
Yıkman, saniyeler içinde.

Kenîdini bulmak zannedip,
Çoğu günahkârlığına boyun eğmek,
Ne kadar da aşağılık duygular çıkmazı.

Ne sensiz ne de senli değil;
Hep sensiz ve acısız olsun diye bu âlem.

Kalemleri kırmak, çoğu zaman yaşadığını hissettirse de insana,
Vazgeçtiklerinin acısını taşıyabilme cesareti veremez.

İyiliğin ve kötülüğün birbirinden ayrılmayacağını kabul etmekse
Mesele, acını ve aşkını aynı anda yaşamaksa eğer amacımız
Sadece seninle katlanırım bu oyuna.

Başka âlem yok ki bu kadar yalan ve hile içinde boğulsun.
Özü, aslı ve anlamı sana olan yokuşlarımdır.

Anlamak gerekmez şiirleri ve seni.

Anla Despina

İlmek

Yanlış limanda seni aramaktayım
Benim olmayan çöllere demir atmaktayım
Beni bekleyenlere seni anlatmaktayım
Seni susturmak için bağırmaktayım

Eski viraneler, kırık camlar
Keskin soğuklar karanlık koridorlarda
Zamanın ilmekleriyle ışık dokumaya koşarım.

Bir eksik, bir fazlayım
Bir berrak, bir bulanık
Okunaksız şiirlere seni fısıldayışlarım
Yürür aksak bakışlarım

Soluk bir bütünlük, kırık bir parçayım
Hem keskin hem kör bıçaklarım
Virajlı, hep sana çıkan yollarım
Işıklar içinde bir karanlığım
Karanlıklar içinde yer aramaktayım.

Anla Despina

İmtina

Sessizleştim
Biraz da susturulđum
Senden kaçıp dolu dizgin yine senin sokağına çıktım
İssız karanlığımdan kaçıp
Senin karanlığının esiri oldum

Anlatamadım
Biraz da yaşadım
Hep biraz biraz ekledim kendime
Hep biraz biraz eksildim içimde

Sevilmedim
Biraz da sevdim
Kalbimin çekmecelerine koydum
Sayfa sayfa yırttığım aşkını

Yorulđum
Biraz da dinlendim
Seninle tekrar tekrar çıktım
Meydan savaşlarına
Bu kez ateş kes ilan ettim.

Kayboldum
Biraz da bulunmak istemedim
Çıksam karanlıktan seni
Unutacaktım
Ben kaybolmayı seçtim.

Anla Despina

İnce Buzlar Üzerinde

İnce buzlar üzerinde çatlaklar,
Işık sızıyor soğuk sularıma.
Gerçeklere kapatmış gözler,
İmkânsız dendiye de duymuyor.

O kadar pervasız ki, nefes bile alınmıyor.
Hayat, kaç kez çarpacak bana,
Kaç kez vuracak, kaç kez kanatacak
Bu donmuş bedenimi?

Asi rüzgar benim; kırıp döken benim.
Buzları kıran benim.
Acının sahibi de benim, ışıkların sahibi de...
Seven de benim, sevilmeyen de.

Bir küçük kelebek, kalbime konmaya korkuyor.
Serbest kaldı acıtan ipler.
Yağmurun kanatlarını ıslatmasına benzemez;
Yakar, alevinde dans edersin.

Sevdi doya doya, aşıktı da.
Serdi elinde ne var ne yoksa.
Kağıttan gemisine bir hoşça kal,
Bir buruk veda öpücüğüyle,
Gözyaşıyla ıslanmış manidar bir mektup...

Şimdi yoksul, bir çare, köklenememiş.
Eskimiş, yırtılmış, paramparça.
Kelimeler, suda yüzen yapraklar gibi;
Acının karanlığında, sevmenin ağırlığıyla.

Anla Despina

İnsan Yaşarken Ölür Mü?

Yaşar, sever, kırılır, âşık olur.
Gözlerinde yaşlarla, bir gün gelir, ölür insan.
Hem yaşar, hem ölür.
İnsan kendi yasını tutabilir mi?
Anlamadan, son sözlerini söyleyemeden ölür mü insan?
Arkasında kaç gözü yaşlı bırakır?
İnsan, yaşarken ölür mü hiç?
Ölürken nasıl sesine hasret kalınır?
Küllerinden doğar mı insan?
Kanımca imkânsız. İnsan kalbi mezarlıktan başka ne işe yarar ki?
Sensiz yaşamak nasıl bir şey, bilir misin?
Kaç gemi yakarsın bir pişmanlık için?
Gemileri de, limanları da, anıları da içinde bırakıp yakabilir misin kendini?
Düşünmek... Düşünmek istemiyorum.
Adımlarımı saymak istiyorum yollarda.
Bulanıklığın bir başına sana sahip oluşu...
Bildiklerim, bilmediklerim sıkışmış; yürüyemiyorum.

Artan yaşıma, içimdeki çocukla birlikte büyüttü kırgınlığımı.
Hiç yaşamamış olmak artık acıtmıyor.
Acıtmayışı daha çok yoruyor kırgın kalbimi.
Sorsan, kim daha günahkâr bu akşamlardan?
Bizi ayrı koyan gecelerin kalbi kara değil mi?
Çıkacak mıyız doğduğumuz sabahlara yine?
Uzakları biliriz biz, yazılmamış kaç şiir ederiz?
Söylenmeye fırsat olmamış kaç ilânı aşk?
Çocukluğunu yaşayamayan bir sonbahar yağmuru...
Zamanı gelmeden çamura düşen iki kar tanesi...
Söyle bana, turuncum, kırmızım, siyahım, beyazım, hayatımın renkli sayfası:
Kaç kez daha sevebilirim seni?

Anla Despina

İstemek

İstediklerine ulaşmak nasıl bir haz vermeli,
Hiçbir zaman anlayamadım.
Ulaşmak, varmak en anlamlı sona,
Elde etmek nasıl da acıdır.
Her türlü yolu denemek mubah mıdır bu yolda?

O derin karanlığa dalıp gitmek üzere,
Yürümek hep beraber olduğum sessizlikle
Buluştuğunda, yolun yalnızlığını tecrübe etmek,
İçten bir samimiyetle.

Ansızın bakıp geçmek pencerelerinden,
Görebilmek onun manzaralarını onun gözünden.
Yaşlar aksın akmasına,
Kim bilir daha kaç yaş akıtmalı bu taşları oynatmak için yerinden?

Hâlâ bahar derdinde,
Bahçesini tarumar eden fırtınaların sahibi.
Çiçekleri ebedi solduran, dalları kıran,
Soyunmuş, çıplak baharlara.

Oysa bilinmez; bu yolun yoldaşı hep yalnızlıktır.
Suskunluklarını dansa kaldırırsın en nihayetinde.
Zamanı kazdım en derinlerine,
Ama vurduğum her darbe kendime.

Zamanlar oldu, beni delik deşik etti.
Kaç adım geri gidebilirsin kendinden?
Kendi bahçemi tarumar eden,
Kendi ellerim değil miydi?

Kırılan dallarım kendi nefesim,
Solan her çiçekte kendi rüyalarım.
Ve baktık o pencereleri kaldırıp en gerçeğe:
Sessizlik ve acıyla boğulan insan,
Kendi dışında bir kurtuluş bulabilir mi?

Milyonlarca yıl önce benim için yaratılan bu dünyada,
Bir yabancı gibi gezmek alın yazımız mıydı?
Derdim, aşkın ötesinde bir rüya:
Aynı yastıkta uyuyup başka hayallerde boğulan iki beden değil;
Her şeyiyle bana karışan,
Her dolunay gecesi en parlak yıldızların sahibi olmak.

İstemek, istemek...
Ah, şu istemek!
Arzuların en beteri,
En büyük kabusu gençlik yıllarımın.

Aşkla çalınan bir şarkıda bulmak isterim,
Bakışlarıyla sevişmek isterim teninden önce.

Kelimelerine karışmak isterim ellerinden önce.
Sevsin isterim kainatın doğduğu günden beri.
Hayalleri yakmasın, incitmesin, karalara boyamasın bizi.

Hep gökyüzü gibi açalım yeniden.

Anla Despina

Kalbim Sana Sağır

Ne çok sevmiştim oysaki, ne çok seviyordum hâlâ.
Yine gidiyor, hiçbir şeyi bırakmadan bana.
Yüzü solgun, bir o kadar bıkkın.

Sitemler birbirine karıştı en nihayetinde.
Çok seven ben miydim sadece?
Kaç gece ağladım, "Sesime gel!" diye.
Ben dayanırım mı sandın, acılarının en derinlerine?

Güçlü kılmak kimi?
İfadeleri seçmek, en zoruna hazırlamak niye?
Korkularım parmak uçlarına bakıyor.
Bana beni anlat, söndür ateşimi.

Bana sorma, kalbim sana sağır.
Gör beni, bana bizi anlat, kalbim dilsiz.
Yine sana düşkünüm, yine sana vurgun.

Anla Despina

Karanlığı Alacalı

Bir ovadan tırmanırken
tozlu gölgesi yükselirdi, belli belirsiz.

Omurgasının her parçasını
doğrultmak için yaşamıştı bunca zaman.

Yüzünü güneşe çevirirdi;
onunla kaynamak isterdi.

Sonra tenime dokundu.
Dokunan her parmağı kanla dolmuştu.

Karanlığı alacalı bir ay
yükseldi göğsüne.

Tuhaf bir hüzün
ele geçirdi kalbini.

Karaltılı gölgelerde dans ettiler;
titreyen eller gibiydiler.

Kemiklerini oradan oraya
savuruyordu rüzgâr.

Sessiz kum taneleriyle
dalgalara katıldılar.

Ve yıldızlar
gözleri oldu.

Deniz tenine koşarken,
rüzgâr
elleri olmuştu.

Anla Despina

Kaybolan İmgeler Seninle

En güzel günleri hatırlamaz olalım,
Sabahları, geceleri beyaz örtülere saralım.
Hiç sevmemiş farz edelim.

Sönmüş, tükenmiş ateşim,
Suskun gecelerde kaybolan şiirim...
Kıvılcımlar dokununca gözlerime,
Alevden bir kefen sarılınca kalbime,
Sürgün bana yollar, kaybolurken çölünde.

Gelincikler seni bekler bahçemde,
Ayrılığın yarası kanar içimde,
Gel, bir düştten geçelim birlikte.

Anla Despina

Kayboluş

Teninde bambaşka bir dünya vardı
Beni baştan başa saran
Kokusu bulandırdı aklımın sularını

Beni saran aşk çoktandır yola çıkmıştı
Beni tüketmek için
Benliğimi saran öfke ve ihtiras solmuştu
Bağar rüzgarları savunurken saçlarını
Dağılan kkun sarardı en derindeki acıları

Gökyüzünde gördüğün bulutlar gibi
Parlak ve saf olan aşk kaybolmuştu
Derin dehlizlerde

Sevmek ve sevilmek anlamını yitirmişti
Dizleri kanayan bu ocuğun
Acılarına şefkatli bir öpücük ilaç olmayacaktı
Sevmek derin kuyu, sevilmeğe anlamsızdı.

Anla Despina

Kayıp Gölüşler Ardından

Ah ruhumda esen rüzgarım
Aldığım nefesin sebebi,
Şarkılarımın derin yarası,
Bu şehrin uğultusu...

Baharda açan çiçeğim,
Bitmiş tükenmiş hüznüm,
Gözlerimdeki kar tanem,
Penceremden süzülen damla...

Kahkahası neşeli, gözleri hüzünlü sevgilim,
Acısı derin, kalbi güzel.
Özlemi nefes kesen bir kovalamaca,
Seni bende buldular, ben kayıplarda.

Kaç, kurtar kendini benden,
Sar beni son kez,
Ya sev ya öldür içimdeki seni.
Bu alkışlardan beter bir sessizlik doğuyor odalarımda,
Kimseyi acıtmasın,
Çağırmasın sesin,
Geldiği gibi gitsin.
Beni affetsin...

Anla Despina

Keşkeler ve Umutlar

Şimdi beni bulsan tekrar
Tekrar sussan karşımda
Kızsan, bir yol açsan düşmeyeceğim
Tutsan ellerimden bırakmayacağına söz verir gibi.

Bir şarkı gibi aksak sokaklarda
Yürürken mırıldansak sessiz sessiz
Karanlığa bakmasak yaksak ışıklarımızı
Meşaleler gibi toy bir yangınla azımıza çoğumuza katlansak

Yazdığımız son mektup gibi
Dökebilsek acılarımızı
Gemilerden bahsetsek yine, yüreğimize saplanan onca gemi yokmuşçasına

Her sabah güneşi yüzümüze vurduğunda hatırlayalım birbirimizi
Utanalım yine bakarken birbirimize
Eski tozlanmış bir plak gibi cızırtılarımızda huzur bulalım

Çaresiz beklemek zorunda kalmadan
Her çalan kapının ardında olduğumuzu bilelim
Bu bir davet değil çaresiz bekleyiş
Bir gün kabul edersin diye

İçinde ki yası söndürelim birlikte acele etmeden
Öyle kayadan sert değil
Dumanı üstünde tütsün aşkımızın her gece
İstanbul'u yeniden keşfedelim belki bu sefer yuva olur bize.

Takvimlere bakmayalım aksın günler
Sensiz geçen günlerin acısını çıkarırcasına
Korkmayalım bu sefer savaş açalım gel
Birlikte aşalım her şeyi sildim ben geçmiş
İlk defa tanışır gibi ilk kez öpüşür gibi
İlk kez sevişir gibi sessiz sessiz bakalım gözlerimize her şeyi anlar gibi.

Düşün ki senin olmuşum
Bir bahar sabahı denize karşı
Gözlerin gözlerimde
Hasret gidermişiz elimizdeki bu gamsız hayatı yitirmeden.

Anla Despina

Kırık Camlar Üzerine

Kandı rengarenk yanan kandillere.
Kaybetmek uğruna tercihler yapıp, yanacağından habersiz.
Solup da gidecekti zaten, hep gitmişti mutlaka.
Yürüdükçe yandı, ölü dedikleri toprak alevlendi ayaklarının altında.
Sayfalarca yazılacak, defalarca silinecek.
İzi kalacak kirlenmiş sayfalarda.
En acısını yaşayanlar yine ondan gözünü alamayacaklar.
Eskilerden bir mutluluk hatırında bir gece yarısı ansızın.
Şehirler, ülkeler, kıtalar arasında gidip gelecek.
Bir bahar umuduyla yakıp yıkacak yine.
Siyahların gerçekliği çarpacak duvarlarına.
Silik yazılar gibi solacak, solmalı da.
En derin yaralarını okşayarak yorulmaya mahkûm olan.

Her kederde, her hüzünde yüzüne süzüldüm.
Dudaklarından kalbine değmeliydim zaten.
Başka türlüğü gerçeklik dışı.
Eksik, bir o kadar anlatılmazsın zaten.
Bu yollar sana çıkmazsa, sen dön bana yine.
Aşklar tükeniyor bambaşka kollarda.
Hep bir imkânsızlıklar silsilesi.
Bu gidişler bitirebilir de, bitirip baştan başlayabilir de.
Bu aşk bizi yakabilir de.

Kırık camlar üzerinde dans eden adam, kanatmaktan gocunmazmış.
Çizikler atarak yürürmüşsün, daha derinden severek.
Kan tadına alışmak zaman almazmış.
Kim gelse, ondan bir parça almış.

Kopuyor sanki dallarımdan çiçekler.
Acı her yanıma sararken,
Sabahları doğmaz, günler daha bir aksarmış.
Çöksün istersin gök kubbe, aldığın nefes batınca.
Nasıl bencillik böyle, korkarsın.
Kalemler yazmayınca seni, o zaman eksilirsin bende.
Gidersin, sızın kalır; kokun kalır; gözlerin kalır.
Şiirden bir parça, hasretten koparılmış saçların kalır.

Bana bir kelime yeterdi.
Bizim üzerimizden ihanet geçerdi.

Bir o yana, bir bu yana savurdun bizi.
Kendinden öte bir sen vardı.
Sık sık daldın olacıklardan haberdar gibi.
Suya düşen bir mürekkep damlası gibi,
Karaltılar dağıttı bizi.
Düzeltilemez, döndürülemez zaman.
Unutturamazsın hiçbir şeyi, hiçbir zaman diliminde,
Ne kendine, ne kalbine.

Anla Despina

Kırık Kalplerin Şarkısı

Yazdım, yazdım,
Koca bir yangına, bir iki damla oldu,
İçimdeki ormanların ıssızlığında,
Ansızın bir gece, duymaya çalıştım seni.
Çok ağladım.
Canımdan koptu parçaların,
Sana anlatamam da acısını,
Dindirdim. Susturdum sesini.

Hazırlandım,
Varabilmek için o çok sevdiğim tenhaya,
Zincirler köpekler gibi saldırmıyadı bacaklarıma.
Doya doya öperdim,
En çok da kokunu,
Beni hala ansızın deli kederlere sürükleyen.

Öğrendim.
Kanın ağızda bıraktığı tat gibi,
Alışılmadık bu serzenişe.
Çok beklemedim
Saçlarımın rengi dönerken kışa
Bir gece yarısı, göz yaşların gibi, yalnız kaldım.
Sana inandım,
Ve seninle uyandım.

Anla Despina

Kimse Bilmesin Sende Bilme

Gözlerimde yaş, sırtımda yük
Belki unutulacak, belki okunmayacak
Şiirler bilsin yeter ne gidebildim ne sevmeyi bırakabildim.

Acılarımı sildim aynalarda, kimse bilmesin, sende bilme
Hep bir adım geride kaldık
Hem çok yakın, hem defalarca uzaktık
Kimse bilmesin, sende bilme, şiirler anlasın yaralarımı.

Aşkın duvarları, yedi kat gökyüzü
Ne aşabildim, ne yaşayabildim
Bin bir çıkmazlı sokaklar, hepsi sensin
Ne çıkabildiğim, ne varabildiğim.

Kimse bilmesin, sende bilme...

Anla Despina

Kiraz iekleri

Kiraz iekleri açtı sevgilim
Paramparayım
Kurudu yapraklarım
Dökölmekteyim

Kiraz iekleri açtı sevgilim
Seni beklemekteyim

Kiraz iekleri açtı sevgilim
Ölmekteyim
Bir kavuşma yetmedi, bir ölüm yeter mi sevgilim?

Kiraz iekleri açar
Ben solarım
Beni bırakma sevgilim

Anla Despina

Lotus

Yokuş aşığı hızını alamamış,
Kaygan zeminde yüzüne vuran rüzgârın etkisiyle sertleşmiş yüzü.
Yoksul kalmış, sevgisiz kalmış;
Aşk, onu terk etmek istemiş.

Olduğumuz kişiden başka ne çıkarabiliriz?
İçimizden bir sanatçı, bir şair, bir yazar çıksa neye yarar?
İçimizdeki bataklıkta çiçek açtırmaya çalışıp
Çamura, pislige, zorluğa, sensizliğe daha çok bulaşmaz mıyız?

En büyük meskeni "keşkeler"idir insanın.
Yorgun, bir o kadar da acımasız geceleri,
Hep keşkelerinin sahibiyle geçirir oysaki.
Vazgeçemez, kaçamaz;
Dönüp dolaşıp keşkelerinin acısıyla geçirir ömrünü.

"Yaşanmamış yılların acısını kimden çıkarmalı?" der insan.
Yolar kendi derisini, yüzer kan göllerinde.
Yine de vazgeçemez gönül kapısından.

Bir hissizliktir sürüp gitmekte.
Fayda görmez kucağındaki bir parça hasretten;
Geri adımlar atar ona çıkan yollarda.
Başka bedenlerde bulmaya çalışır,
Her durumdan haberdar, her infazın sorumlusu.

Ansızın bulur onu en sessiz sokaklarda yürürken,
En sevdiğin filmi izlerken,
Gece sigaraları, onun yüzünü çizerken duvarlarına.
Daha az acıtmak için yaşattığı inanılmaz dehşet,
Yaşlarımı döküyordu ansızın.

"Her sonun başlangıçla dans ettiği yerde,
Ruhuma dokunan yaraların gölgesindeyim hâlâ.
Aşk, bir bataklıkta eğer,
Ben en güzel çiçeğimi çamurun içinde buldum."

Anla Despina

Mazideki İzlere

Bu ne sevdadır, bu ne aşktır
Özlemek bizim taşıyabileceğimizden ağır geldi
Kalbimi ellerinde bıraktım
Sorma bana da nasılım bilmiyorum

Bir güz yarası açıldı yüreğimizde
Sustuk kaldık öylece
Sana doğru attım adımlarımı
Bir küçük tebessüm aldı yüreğimizi de

Yükselişler için uzatmadık mı ellerimizi?
Bilmez miydik sisli tepeleri
Hangi dağ eteğini görür?
Gönlümüzdeki bu aşk gökyüzü olurdu bize

Kovduk yanıbaşımızdan
Ağladık gizlice yıldızlar şahit
Okunan ezanlar da kaç kez yalvardık
Biz kaç kez daha vurulduk kaç kez yenildik

Sevdik ilk defa sever gibi sevdik
Tattık aşkların en güzelini de senin elinden,
İçtik buğulu sevda şarabını dudaklarından,
Uğurladık da en bir yürekte

Kandırmasın bizi bu tatlı yalnızlık
İnsan bir kere sever
Ah insan yenilir bir kere
Bırakıp gidilmez aşk soğuk mermerlere

Ölüm var baş ucumuzda kaçamam
Soğuk toprak bedenimi sarmadan
Seninle olmalıyım
Nefes almak istemiyorum seninle ölmeliyim

Bir insan kaç kere ölür?
Kaç kez dirilir bu hüznün kucağında
Bu bağırışlar ne zaman susar içimde
Ben ne zaman kaldım bu yangının içinde?

Her bir gülüş bir bıçak yarası yüzümde
Acılı bir anne içimdeki sessizlik
Hangi dilde anlatılır ki bu öfke
Kaç bedende yok olur bu boşluk

Unutuldular sonsuzluk yolcuları
Şimdi yarım kaldık sen gidince
Aşk sahnesinden atıldık
Biz de bir öykü olduk heyecan dolu.

Maziye karıştık biz de şimdi
Verdiğimiz sözlerimiz kayıp

Şimdi biz yok her şey sen ve ben
İki ayrı karmaşık dünya.

Anla Despina

Mor Menekşeler ve Eski Mektuplar

Ben utanmaz,
bir o kadar arsız;
sende kaybolup giden bir takvim yaprağıyım.

Evinin balkonundaki mor menekşe,
yüzüne yaz getiren yenilgiler müdavimi.
Haksız zaferlerinin aşk dilencisiyim.

Kalbimi unutmuş gibiyim,
mermer desenli bir masada.
Annemin eski bir fincanında içtiğim kahve gibi
bir tadı var gecenin.

Rüzgârın saçlarımı değil,
içimi dağıttığı gün anladım
geri dönmeyeceğini.

Sokak lambalarının altında büyüttüğüm aşkım
yüzünü aydınlattı;
kapadım gözlerimi aydınlıklara.

Sesini duydum bugün.
Açtım pencerelerimi,
sonra eski bir şarkı geçti sokağımdan;
içeride eksik bir ben kaldı.

Beni sevmeyi unutanların yerine
bir çiçek diktim.
Kalbimi toplu iğnelerle tutturup
en güzel kederleri biriktirdim.

Bir kitabın arasına sakladım fotoğrafını,
sayfa arasına kırıntı gibi dağılmış gülüşlerinle.

Evdeki tüm saatleri sana kurdum
hep geç kaldığım zamanlara yetişircesine.

Senden sonra hiç mektup yazamadım,
bütün kelimeler sana döner diye.

Bir aşk değil,
bir sükût bıraktın bana.
Üstelik hiç uyutmuyor.

En çok aynalar korkutuyor beni
Bellî belirsiz anıları izlerken buluyorum kendimi

Sana benzeyen bir sessizlik var yastığımda
elimi uzatsam, ağlayacak gibi.

Bir şiir yazsam belki dönerdin;
ben o şiiri hiç bitiremedim.

Anla Despina

Ölüm Senfonisi

Üzerime yıkıldı taşlar, kayalar, dağlar, denizler
Yara bere içinde misafir olmak istiyorum kollarına.
Bir umut olmalı, bulun, bulun getirin onu; onsuz yaşayamam.
Nefessiz kalmak gibi sabahın erken saatlerinde.

Git artık, kor ateşler bizi sarmadan
Git artık, beni daha çok yaralamadan.
Unut gitsin masaldan koparılmış anıları;
Şimdi sensiz nefes alma zamanı.
Git şimdi, yaşlarım buraları boğmadan.

Ben dağıtarak yürüyeceğim yolları,
Yakıp yıkarak, ardıma bakmadan.
Ölüme gideceğim ayaklarımla, ellerimle.
Sen git artık; yorulma, kanama, ağlama.

En sevdiğim eller okşayınca başka elleri,
Gözlerin değince başkalarının göz bebeklerine,
Yaşlarım karışınca kirpiklerimle...
Sen git, ben yolun sonundayım;
Şimdi yalnız yürümeliyim.

Ardına bakma sakın, koş koş!
Korkma, şimdi ölmek zamanı.
Unut gitsin gözlerimi, saçlarımı;
Yolun sonu bizim için.

Daha çok sevmek korkutmuyor beni,
Sonu gelmeyen ölüm apartmanlarında.
Soğuk, kalın duvarlarında; loş ışıklarda,
Belli belirsiz ayrılık çiçekleri... karanlık içimizde zifirken.
Karanlık koridorlarda korkak adımlar yankılanırken,
Yükselmek göklere, delmek gök kubbeyi...
Korkutmuyor beni adına yapışmış gözyaşları,
Pencereler ardındaki gölgelerin; seni fısıldayan hayaletler.

Seller götürsün buraları, boğsun beni;
Nefes almak zulüm dört duvar arasında.
Ben sararım yaralarımızı; unut gitsin sözlerimi, şiirlerimi, şarkılarımı.
Şimdi ölmek zamanı.

Anla Despina

Rayiha

İçimde yanan ışıklar dönüyor
Geçmişimin üstünde
Yaşayamam bugünü istesem de
Bir yabancıyla uyanmak gibi çoğu zaman hayat
Zaman, çok eski bir anda donmuş sanki
Bozulmuş, kokmuş, bir anlam yükleyemediğim
Ben alıştım gözlerimi kapamaya
Umutlara, aşka, yaralarım, imkansızlara
Tanıdık bir melodi çok uzaklarda
Yastığına düşen bir göz yaşıyım çoğu zaman
Saçlarını tarayan rüzgar
Gözlerine bakan kadınlar
Ezberimdeki gülüşler
Sardığın bedenler

Gökler ağladı bizler için
Toprak yine yeniden aşık oldu sana
Şimdi seni nasıl sarıp nasıl seveyim?

Anla Despina

Ruh-u Revanım

Senden uzakta geçirdiğim bilmem kaçınıcı gün.
Kedileri sevemiyorum sensiz,
Aynalara bakamıyorum uzun süredir ,
Rengim daha bir soldu sanki.
Uykular daha bir huzursuz,
Gülüşlerim daha bir yalan gelmeye başladı.

Yaşamak hep böyle zor muydu,
Yoksa sen varken daha mı çekilirdi?
Bilmiyorum, bilmiyorum.
Gökteki ay kadar yalnız ve uzağım kendime bu aralar.
Gök nerede yer nerede karar veremiyorum.
Ayrılık şarkıları mesken tutmuş içimde.
Sensizlik buram buram kokarmış,
Yeni öğrendim.
Bu son değil biliyorum,
İçimde uzun bir inzivadayım.

Gitmesen, hiç gitmesen
Senin kollarında bir ömür geçirsem
İçimizde kayan yıldızları saysak
Seni özlemek karanlık kimsesiz sokaklarda dolaşmak gibi
Hele o gelmeyislerin, nasıl da ıssız bıraktı beni.

Biz seninle hiç yaşayamadık, hiç kavuşamadık.
İçimizdeki kırgınlık bizi yalnızlıkla barıştırdı.
Sevmek bile yalanlandı,
Aşk bir köşeye atıldı.
Bizim inancımız kalmadı.
İçimizdeki ışık söndü.

Kanıyorduk sadece.
Dağılmışlığın üzerini örtemedik.
Nereye baksak görüyorduk,
İçimizde dizdiğimiz aşkların ipi kopmuştu
Düşüyordum, düşüyordum şuursuzca
İçimde dünyayı tartıyordum defalarca
Bilmeden koşuyordum
Kanıyordum aslında için için
Ölüyordum yavaştan, rahattı içim.

Anlatamıyorduk birbirimizi
Ağlıyorduk yağmurla birlikte
İnanması güç çoğu şeyi sen yokken
Anlamsızlığın en derinlerindeyiz
Geceleri yıldızlarla beraber aşkımızı da yakmalıyım
Geldiğimiz sokakları tekrar yürümeliyim
Tekrar sarılmalı tekrar nefes almalıyım

Sensiz yaşamak düşündüm
İlk adımda düştüm
Paramparça olmak olsada aynı korkuyla vazgeçiş sabahları

Gözlerimi sımsıkı kapatsamda, istemeden de olsa seni sevmek güzel hala.

Anla Despina

Rüzgarında Bir Kibrit Çöpü

Anlarsın sen beni.
Diyecek sözüm çok.
Anlatacak kelimeler yok.

Sana koşan adımlarımı nasıl da heyecanlandırıyorsun, bir bilsen.
Büsbütün nasipsizlik değil mi bizimki?
Sorsam mı, en çok hangi anı kaldı sende?
Bize ağladın mı hiç?

O sokaklarda adımlarımızı aradın mı?
Rüyalarında beni gördün mü?
Sildin mi fotoğraflarımızı mesela?
En çok neyimi hatırlamak istedin?

Hatırlamak ister miydin bizi, benim bile unuttuklarımızı?
Peki, ne zaman vazgeçtin?
Başın önüne düşmüş, gözlerin parmak uçlarındayken
Ölümü özledin mi benim gibi?

Gülümsemek, göğüs kafesine onlarca ton ağırlık koydu mu,
Benden bahsederken?
Kelime bulabildin mi hissettiklerini anlatırken?
Gözünde yaşlarla tavandaki ipe baktın mı?

Bir çift tanıdık göz aradın mı hiç gelmeyeceğim sokaklarda?
Bir söz etsen, kaç düğüm olurdu boğazında?
Seslenirken ismimi birine, tuttun mu kendini ağlamamak için?
Katilim olur muydun yine aynı kırmızı gecelerde?

Sus, cevaplama hiçbirini.
Severken seni hâlâ,
Kalbim elindeyken hâlâ,
Dokunsan ağlayacak gibiyim.
Ah, keşke dokunsan...

Anla Despina

Sâbâ

Gözlerin beni görmezdi.
Çarparak, devirerek yürürdün yolları.
Nerede seni gülüşleriyle uyutmayan kadın?
Unutturacağı çok şey vardı sana,
En baştan öğreteceği:
Nasıl sevilir insan, nasıl sever.

Varlığından bile haberimin olmadığı hücrelerime
Ezberleteceksin seni.
Tanımadığın maziye dair ne varsa
Dudaklarının arasında ezeceksin.
Uykusuz kaldığım her geceyi
Silecek gülüşleriyle.
Gömdüğümüz ne varsa kalbimize,
Eksikliğini hissettiğimiz her duygunun
Tadına varma arzusuyla yaşayacağız.

Tanıdık bir koku değiştirir kalbimin ritimlerini.
Anıların kollarına çeker deli fırtına
Uçsuz bucaksız yalnızlık içinde
Sadece onun gözlerinde kaybolmak.

Senin kadar sevilmedi kimse,
Kimse dokunmadı gözleri ile tenime.

Son nefesimde adın yankılansın,
Son anımda bir gülüşün kalsın.

Anla Despina

Sabır Akşamları

Zamanın perdesinden süzüldü yüzün.
Yorgun bir sabahın göğsüne yaslandım.
Hatırlamak istemediklerim diz çöktü önümde,
gurbet yağmuru gibi üşüttü beni.
Öyle ağır geldin ki omuzlarıma, taşıyamadım.

Kırma. Demek isterdim: kırma.
Yolum uzak; zaman benden yana değil.
Ömrümün baharını yaşadığım günler,
dün gibi eriyip gitmişken...
Kırma. Demek isterdim: kırma zaman.

Aşkımdan uzağım, yolum uzun, vatanımdan ayırıyım.
Topla yıldızlarını saçımdan; dayanamıyorum.
Tel tel yont beni.
Uzağım, baharın dudaklarından;
Eylül'ün dudaklarımda gezisinden binlerce uzağım.

Sabır akşamlarının mumuyum.
Sokak lambasının ışığını söndüren benim.
Kırma zaman.
Adımlarımın sesi yetişmiyor kulaklarıma.
Kırma; yolum ondan çok uzakta.

Anla Despina

Saçlarımda Yıldızlar

Çok uzun zaman önce,
Belki bugünden önce, belki bugünden sonra.
Işığım, gecem, gündüzüm, kısacası gençliğim...
Aşık oldum ansızın
Öyle hevesten değil, esaslı sevdim.

Hayatında bir rüzgârdım, esip geçtim.
Öyle şanssız bir mücadelecî, gafîl avlandım bakışlarına.
Ölüm duvarları sarmıştı beni,
Düşüncelerin kuytularında ölümden başka çare bulamazken sevdim.

Dört duvarımı kaldırıp bir deniz kıyısında sevdi beni.
Saçlarıma taktı yıldızlarını,
Işıklar içinde yürüdüm, ilk kez sever gibi sevdim.
Saçlarımda kaldı ellerinin izi,
Boynumda kaldı kokusu,
Ellerimde kaldı yokluğu.

Göğsümden nura yükseldi, daha çok sevdikçe.
Nasıl anlatsam, anlatabilsem yokluğunu...
Susmak istersin, birikir kelimeler.
Konuşsan, boğazına dizilir cümleler.
Gel, yine gel bir gün doğumunda yeniden,
Yüreğimdeki yokluğunun şarkılarını söylemeden.

Anla Despina

Sen

İçimde sen
Gözlerimde sen
Rüzgarla sen
Yağmurla sen

Gözyaşlarım sen
Gülüşlerim sen
Bildiklerim sen
Bilmediklerim sen

Buldum sandıklarım
Kaybedişlerim
Unuttuklarım, hatırladıklarım
Ümitlerim, hep beraber olduğum sen

Yaralarım, merhemim
Uzun gecelerim
Keyifli vakitlerim
Sakinliğim, çılgınlığım sen

Sen her şeyim
Sen hiçbir şeyim
Sen kalbimin tezatları
Hem kabusum hem rüyalarım.

Nasıl sevdiğim, nasıl unutamadığım
Nasıl var olan, nasıl kaybolan
Nasıl anlatsam, nasıl saklasam...

Anla Despina

Senin Adın Pişmanlık Olsun

Hiç gecenin bir yarısı, kanata kanata
Söküp attınız mı içinizden yaraları?
Başka bedenlere sarılmış, iğrençliğini gizleyemeyen
Etini başka tenlere armağan eden bir adam gördünüz mü?

Bir kez değil, defalarca silmek istediniz mi her şeyini?
Kendi bencilliğine esir düşmüş bir yabancidan,
Nefretle bahsettiniz mi?
Sarf edilen sözlerin sahte yankıları kaldı mı kulağınızda?

Atmaya çalıştınız mı ona dair küçük turuncu balığı,
Söylediği sevgiyle boyanmış yalanları?
Lanetli bir yaşamdan başka bir şey veremeyeceğini bildiğiniz
Bir insana inanmak istediniz mi?

Yalandan sevimler izlediniz onun gözlerinde,
Yalanları onu nasıl da düşürdü uçurumlardan.
Bu hikayenin günah keçisi olmak üzere
Defalarca uçurumlardan atıldınız mı?

Tepeden tırnağa şiirdik biz,
Yedi dalında yedi bin açan çiçeklerdik.
Koptukça tutunmak için silkelerdik birbirimizi,
Elleriyle verdi şimdi beni, başka duvarları boyadı rengarenk.

Bu sevimsiz aşk hikayesi böyle bir sonun esiri olmalıydı,
Onun yollarında gülmek yasak, ölmek farzdı.
Soğuktu bakışları hep, ölüm gibi,
Yolun sonundaydı, bir yerlere gitmek için uğraşıp,
Defalarca ölmek için yaratılmıştı.

Umutsuzdu, huysuzdu, sevimsizdi, sevmesi de ölüm gibiydi.
Soğuk, karanlık, amaçsız, sancılı bir sevdıydı bu.

Unutulur elbet...
Bu şiirler başkasının gözüne bakarak da okunur,
İlk defa ona okur gibi, ilk defa onu sever gibi,
Delicesine, her şeyin ilkiyle sever gibi...

Aşkla, sıcacık, yaralı, yorgun,
Sarılırım kemiklerimi kırar gibi,
Seilmeyişin acısını çıkararak,
Göğsümde taşıdığın kinle, sana olan nefretimi körükleyerek...
Şu günden sonra bir su damlası yerin olmasın,
Gözüm gönlüm seni görmesin, mutluluk senden kaçsın.
Aştan bir daha söz etmeye mecalin kalmasın,
Boşlukta savrulan bedenlerden ibaret bir yaşam seni kucaklasın.
Ve bil ki...
Adını anmayacağım, adını anan dilim kurusun,
Bu bende sessiz bir lanet, sende ebedi bir pişmanlık olsun.

Anla Despina

Sessizlik

Sustuklarımızla uyanıyoruz her yeni hikâyeye
Daha önce yaptığımız her şey bir ur içimizde
Kalemimizden damlayan kan, nereye gitsek elimizde
Sustuklarımız büyümüş içimizde.

Bıraktığın yerde kalmak yok, demiştin uzun zaman önce
Bir terk ediş gecesinde akıtacağıma söz vermiştim,
İki yüzlülüğünü satır satır.
Söyle bana, kimse duymasın yalanlarını.
Her nereye gidersen, kimse görmesin bencil, ruhsuz ellerinle
Aşk kisvesi altında gizlediğin gerçeklerini.

Yazdım gönlüme kurduğun tahtı,
İşledim nakış nakış hayatıma.
Her nefeste hissettim acı gerçeklerin sancısını,
Her ismini gördüğümde susturdum yüreğimi
Bir sonbahar rüzgarı gibi okşayan ellerini çizdim duvarıma,
Dokundukça çiçek açtım sana.
Gözlerine baktım, sonsuza kadar...

Anla Despina

Severek Ölüyorum

Toprağa gönül veren kuru dal,
Gökyüzüne âşık olan, elimden alınan uçurtmam.
Yaprak savruldu rüzgârla; yarınlarımız dağıldı.
Yalnızlığımın buluştuğum her gece, şiirle aydınlandı.
Şimdi seni hissettiğim yer,
Aldatan hayallerinin ortası.
Ayaklarımın gidemediği her yolun sonunda sen varsın.
Dönüştüğüm herkes seni çıkardı karşıma.

Aşk bazen bakıp doyamamak, bazense bir fotoğrafa ikinci kez bakamamaktır.
Gülümseyen gözlerinin içine hasret kalmak...
Bazen ölürken çiçek toplamak gibidir; öyle garip, öyle içten gelir.

Ömrüm seninle çizildi; senden önce, senden sonra, seninle, sensiz...
Seninle doğdum, yine seninle öldüm.
Var olmak seninle başladı; güneş ilk kez seninle açtı,
Yağmur ilk seninle düştü gönlüme.
Seni her özlediğimde bir yıldız kaydı gökte.
Dilediğim her dilek sendin.
Camına düşen bir yağmur tanesiydim çoğu zaman,
Bazen kalbindeki ağırlık, o tanıdık sızı...

Sana geldim; dağlar, tepeler aştım.
Yorulдум, sinende nefes almaya geldim.
Ben Yunus değildim; dalgalarını bilemedim.
Ben Yusuf değildim; kuyularından çıkamadım.

"Bu aşk öldürür seni," dediler; bilmezsin, korkarım ölümden.
Gölgeni çekemedim hayallerimden.
Hasretin ayazı işlerken beni, nakış nakış,ilmek ilmek düğümledim her parçanı.
Yersiz göksüz bir yere duyulan özlem topladım bu sonbahar...
Ölümlü hisler, silinmiş tenler, hissiz, kalpsiz...
Bin parçası deliyor içimi.
Severek ölüyorum.

Anla Despina

Sevmek Gibi

Bazen paramparça olduğunu anlayamıyorsun
Toparlamak yerine darbe almak için hamleler yapmaya devam ediyorsun
Ama en kötüsü de bunu fark edemiyorsun
Ta ki o parçalar ellerini kanatana kadar
Gerçek tabloyu o zaman görebiliyorsun

Bazen birini o kadar seversin ki, gökyüzünü kucaklamak gibi
Gökkuşağının sonuna ulaşmak gibi
Kanayan ellerine aldirmeden, dağılan hayatına inat sevmek
Tüm olmazlara inat her geçen gün daha çok sevmek
Dinlediğın bir şarkının tıylerini diken diken etmesi gibi sevmek
Beklenmedik anda yüzüne düşen yağmur tanesi gibi
Az sonra kollarında ölmek isteyecek kadar şıursuzca sevmek

Tek kurtuluş yolum sensin bu hayatta
Kayboluyorum, her geçen gün daha çok dibe iniyorum
Hep mutlu olmamı istiyorsun ama
Sensiz nasıl mutlu olacağımı bilmiyorum

Sokakların lambaları daha bir yorgun sanki sen yokken
Sensiz nefes almak bile zor geliyor bazen
Seninle her anı, her hatıra bir düğüm boğazımda
Kimseyi dinleyemiyorum artık
İçimdeki gürültü her geçen gün daha da artarken
Kimsenin derdine deva olamıyorum
Sessizleşiyorum, durgunlaşıyorum
Sanma ki bu isteksizliğim sana,
Ben kendimden umudu kesiyorum.

Anla Despina

Siz Bana Aldırmayın

Sen varken sokakların melodileri vardı,
Her sabah pencereme gelen kuş bizi anlatırdı,
Radyo da çalan şarkılar sanki seni hissetmem için vardı.

Şimdi hayat akmayan su, ateşten kor...
Siz bana aldırmayın yine.
Kuşlar ötmüyor değil ötüyor, sadece seni fısıldamıyor artık,
Şarkılar çalmıyor değil çalıyor, sadece bizi anlatmıyor artık.

Hislerim, tüm hayallerim yerle bir olmuş,
Sen gittin, gülüşlerin kalmış.
Dört duvara yüzün kazınmış,
Siz yine bana aldırmayın.

Anla Despina

Sonrası Yok

İnanması güç bir gerçeklik payı var:
Yoksulluğunu, kalbinin acizliğini
Sevginin azizliğiyle aynı kefeye koyamadı.

Genç yaşlarını ayrılıkla geçirdi,
Zamanın içinde giderek yozlaştı.
Kendini kaybetti, başka bedenlerde aradı; buldu da.

Yarım bırakılmış bir cinayetin ardında
Cesetler yığıldı geçmişine.
Dünyayı gezdi gezmesine,
Ama yalnız onun gözlerinde buldu kendini.
Bir evin önemsiz bir biblosu gibi kırmaktan çekinmediği can,
Kalbine batacağı.
Her gittiği yerde yama olacaktı bir yerlere.

İğreti duruşu, eksiksiz bir yalnızlıkla peşini bırakmayacaktı.
Yüzüne bakılmayan tarihin tozlu sayfalarına
Adını yazamadan toprakla bütünleşecekti.
Sayısız kez şiir okuyup hiçbirini hissedemeyecekti.

Geçmişin yükünü atarsa kurtulacağını sanmıştı;
Unutmuştu: Onlar hiç zamanın sınırları içinde olmamıştı.

Anla Despina

Söyleyemediğim Çok Şey Var

Yalnızlığın ellerinde büyüyen iki çocuk
Mendil satar gözleri, çoğu zaman yağmurlu günlerde.
Sessiz ağlarlar yataklarında,
Hatırlamak isterler ana kucağının kokusunu.
Acı bir ezgidir kulaklarını çınlatan,
Söyleyemediği çok şey vardı ikisinin de.
Ellerinden alınan sevginin kırıkları vardı sözlerinde,
Bir alev topu bırakılmıştı kalplerinin ağlarına,
İçlerinde yavaşça kanayan bir yara gibi.

Esasen kimsesi yoktu birbirlerinden başka.
Gözyaşlarını silecek bir mendil vardı ellerinde,
Bir de kirli sayfalara kazınan yalnız yelken açtıkları hayatları.
Büyümek şart olmuştu, yeni adım atan ayaklara.
Tek kişilik bir hayat bırakılmıştı kollarına.

Sana bunları hiç bilmediğin bir cehennemden çalıyorum.
Uyuma, ben senin hiç uğramadığın bir enkazda uyuyorum.
Ben senin hiç bilmediğin ateşlerde yanıyorum.
Hiç geçmeyeceğin sokaklarda kuş vuruyorum.
Hadi vur, kır son umudumu ellerinle,
Hadi yık, yak, kalbimi sözlerinle,
Hadideş, öldür, dağıt sessizliğimi şiirlerinle.
Çek çıkar beni, hadi bul beni, kayboldum gözlerinde.

Biz gecelerin kurbanıyız, ne güneş kazancımız ne ay.
Biz ayrılık kokan sayfaların gölgesiiz.
Umut sandıklarımızın küle döndüğü yerdeyiz.
Ve ben sustum... sustukça sandım ki,
Sarılınca, sarılınca geçer sandım,
Özleyince geçer sandım,
Karanlığı bölerim sandım,
Susarsam cevap veririm sandım.
Kağıttan gemime güvenip okyanuslara daldım,
Seni seversem biter sandım,
Atlayınca uçurumlardan tutarsın sandım.
İlk kez seven bir çocuk gibi,
Seni seversem geçer sandım.

Anla Despina

Suskun Kelimeler

Aşk geçti bizden, olursa kara sevdadır gönlümüzdeki yara.
Düşen düşsün gözden, vazgeçtik ikimizde,
Yandık, kül olduk içimizde.

Keskin soğuklar sardı çoktan,
Gözüm gördü, kalbim bağlandı düğüm düğüm.
Yok, kelimeler, şiirler; düşen düştü artık gözden.

Sonbaharda boş limanlar kenti,
Kaybolmuş aşklar şehri,
Harcanmış yılların meyvesi.
Boş sayfalara döktüm göz yaşımı,
Hep durgun, hem yorgun.

Anla Despina

Susmalıyız Cancağızım

Bu sözler karanlığıma yetmedi, biliyorum.
Sen yoksun, inan, tek başımayım.
Bir de yanımda olmak isteyen isteksiz nefesler...

Örümcek gibi ördük ömrümüze birbirimizi.
Seneler, yıllar... Senin olsa ne yazar?
Adını koyamadığım en güzel yer:
Bak, şurası işte tam şurası, senin için attı çoğu zaman.

Susmak lazım, uzun uzun susmak.
En çok kim susar?
Düşünmek için çabalayan mı, düşünmekten bitap düşmüş olan mı?
Kaybolduk; kaderi tekrar çiziyoruz.

Kurşunlar deniyoruz birbirimize.
En çok ne acıttı? Hangisi?
Daha fazlasını yapmak... Kendini çok sevmekten başka nedir ki zaten?
Arafta kalmadık biz; cehennem ateşinde daha çok yanmak istedik.

Bedeller ödeyerek satın aldık her anıyı.
Borçlandık kadere; bak,
Nasıl da ödedik diyetimizi, kanata kanata.
Susmalıyız cancağızım, susmalıyız.

Anla Despina

Şekersiz Neşe

Yazmak gelmediği zaman içimden,
Kapısı aralık bir gün gibi kalıyorum
O sırada seni hayal ediyorum
Saçlarının her teline ayrı ayrı dua ettiğimi
gizlice anlatıyorum kendime.

Bazen gözlerin geliyor aklıma;
İçime yıldız tozları serpiyorlar.
Bayram sabahı gibi oluyorsun sonra,
Ellerini hayal ediyorum,
şekersiz bir neşeye dokunmuş gibi oluyorum.

Kırgınım,
kırgınlığımın üstüne bir battaniye örtüp ağlamak istiyorum.
Dolu dizgin,
bir çocuk gibi
deniz kenarında annesini bekler gibi ağlamak...
Süzülmek istiyorum,
bir çift gözden,
bir eski filminden,
bir dua defterinden.

Çocuk olmak istiyorum sonra.
Yani ağlamamı bile renkli kalemle yapmak.
Masal kitaplarının resimlerinde oturmak,
bir kuş üşüyünce camı kapamak.
Senin şiirlerine gizlenmek istiyorum.
Gökten üç sevda düşüyor
Biri sana,
biri bana,
biri de evimizin saksısındaki kurumuş sardunyaya.

Bir gün,
bilmediğim bir dilde bir şarkı çalsın istiyorum
ve sen orada da ol istiyorum.
"Hoş kal" diyemediğim her vedada,
seninle denizlere sarhoş kalmak istiyorum.
Kokladığım her çiçek sen kokmaya devam etsin.
Aşkın tadı yapışmışken dudaklarıma, dalgaların sesini sende dinlemek istiyorum.

Anla Despina

Yad Eller

Yıldızlar katına yükselseydım eğer
Anlatacağım yine senin yüzündür.
Uyumuş olabilseydim eğer,
Senin olacağın yer yine hülyalarımdır.

Her yanımla tam olsa da yarım kalmışsam senin yüzünden,
Beni seveni sevemiyorsam senin yüzünden,
Yollar hiçbir zaman sana çıkmadıysa senin yüzünden.

Hâlâ seni bekliyor olsaydım eğer,
Her adımım yerinde sayıyorsa eğer,
Bizi daha çok uzaklaştırıyorsa
Ve ben kaybolmuşsam her zamanki yerimde...

Beni sar kollarına, veda etme.

Anla Despina

Yalnızlığın Cebimde

Sonu olmayan yollarda kaybolduk biz.
Suçlamadan da sevebiliyormuşuz,
Ağlamadan da âşık olunurmuş başka gözlere.
Başka göğüslerde buruk nefesler tutabilirmişiz...

Ben hep çok çok öğrendim ondan,
Az az taşıdım ayrılık taşlarını.
Hep çok çok sevip az az sevildim.
Yarım kalmışlık değildi bende; yazılmamıştı hiç temiz sayfalara.

Kaç güz sonra, belki bir sokakta denk gelmek gözlerine, öyle deli bir hayaldi...
Gerçek olamayacak kadar bulutlar üstündeydi.
"Ne zaman bitecek?" diye sabırsızlanışının ardından yeniden başlayışların,
Bir bir saydığım, dökülen yapraklarında sakladığın çakıl taşların...
Yani, hiç atamadığın eski bir oyuncak hüznü bende.
Bir çember çizip çevresinde dolaşmak...
Biraz çocukça, daha çok acıyla yoğrulmuş bir çaresizlik işte.

Bir parça yalnızlık koparıp çıktık her yola.
Sen avuçlarında eritirken beni,
Cebimdeki yalnızlıkla affedilmeyi bekledim.
Sen, sonunu baştan yazdığın hikâyelerde sevdin beni.
Ben, bana kalan boşlukları doldurdukça unuttum kendimi.
Ben, sayfalarındaki altı çizili cümleler olamadım hiç.
Yazdığın kalemelerin terk edilişi vardı üzerimde.
Birer birer saydığın günlerin hüznü sinmiş gecelerime.
Bildiklerimin, bilmediklerimin üstünü kapatamadığı bir yerdeyim
Ne sen sor, ne ben söyleyeyim.

Anla Despina

Yangının Adı

Biz birlikteyken hiç kar yağmadı kirpiklerimize.
Renksiz hayaller, gerçek olur mu sence?
Öyle kilitliyim, öyle sessiz işte,
Yüz bin gecelik bir hasret kapısının önünde.
Sessizlikten başka çılgılık var mıdır?

Karar verdik, puslu gözlerle bakıp
Hiçbir şeyi bize ait olmayan şehirlerde kalmamaya.
Karar verdik, bir daha âşık olmamaya.

Biz yan yanayken güneşe ihtiyaç duymadık.
Boş gider gelirdi gemiler, yüklerimizden arındık.
Birilerinin acısını taşıdık baştan sona,
Ama yine de birbirimizin izini silemedik.

Öyle sensizim ki, taş atsan ses çıkmayacak.
Öyle bir kalabalığın yalnızlığı var ki bende,
Bağırsam tüm dünyaya, duymayacaksın.
Sessizliğin en karanlığındayım; tutsan, kırılacağım.

Ne zaman dönsem yüzüne,
Bir esinti uçururdu saçlarımı.
Ne zaman özlesem seni, denize bakardım.
Dalgalar adını sayıklarken ağlardım, ağlardım.

Terk etti beni bahçemdeki kuşlar.
Meğer aşk kuşlarınmış; yanıldım.
Ayrılık trenine kaç vagon daha eklenecek?
Anladım: biraz acı, biraz sen, biraz yüzün.

Anla Despina

Yalnızlığın Dört Mevsimi

Günü gelir, seni de yakar bu aşk.
Öylesine söylenmiş bir söz ya da bir çift göz...
Daha çok vakit varken, mümkün mü anlamam?

Henüz keşfedilmemiş yerlerde, tekrar tekrar sana âşık oldum.
Saçlarım sonbahar yağmurlarında can verirken,
Bir tek söz için bir ömür ziyan oldum.
Yazabilirsen yaz şimdi biriken tüm özlemi.

Ellerinde koparılmış bir çiçektim.
Yüreğim yalnızlığın dört mevsimi.
Kaçamam ki senden,
Acı bir tat gibi dudaklarımdasın.

Vazgeçilmiş cennetleri onun olsun.
Bâki kalmış kayıp bedenim.
İstemiyorsa, onun olsun.
Bir tek kelimesine ziyan oldum.

Anla Despina

Yapraksız Çiçeklere Tutulmak

O, parmaklarımın arasına "sevgi" yazdığım küçücük anlarda yaşıyor;
Nefes alırken baş harfi fısıldıyor içime.
Ağladığımda gözümde,
güldüğümde dudak kenarımda gizli
Sustuğumda kalbimde,
konuştuğumda aklımda.

Seni düşündüğümde, hayat siyah beyaz bir film karesi oluveriyor.
Boşluğunu hissetmek,
her gün hayaletinle dans etmek,
bir kuyunun karanlığına dalmak.
Siyahın bir anda tüm renklerin olması,
çiçeklerinin yapraksızına tutulmak,
sevmenin boş bir kümeye dönüşmesi.
Tüm dünya damarlarımda akarken ağlayamamak,
karanlığa alışmak gibi seni sevmek.
Her fırtınaya razı,
Rüyalarda sana sürgün olmak.
Her rüya sonken, yalnızlığımla geceleri boyamak.

Görmediğim her gün, ilk günkü gibi karanlıktı.
Gurbette aşk sonsuzdu, her gece hep aynıydı.
Sürgünüm; en çok sana hasretim.
Fırtınada, ayazda hep dargın yüreğim
Her şafakta, her yudumda,
yenildim senden kalan tüm anlara.

Şarkımız tekrar çalana kadar bekle.
Dans edecek ruhlarımız,
hem aşk,
hem acı ile.

Anla Despina

Yaralı Zaman

Kim dersin buğulu camında?
Hani beceriksiz, biraz sakar,
Kim dersin buğulu gözlerindeki adam?
Hani yaralı, biraz yorgun.

Hani var ya, tutamazsın kendini,
Son ışıklarla beklersin, özlarsın.
Son sözlerini hiç bir zaman seçemezsin,
Onlarca şiir arasında hiç birini yakıştıramazsın aşkına.
Hani var ya, öyle içten sevmeye devam edersin.

Hani var ya, bir ümitle beklersin,
Kabul etmek zor gelirse, sevmedi dersin.
Hani yaralı, yorgun ölmek istersin,
Ölmek istersin de nefes almaya devam edersin.

Anla Despina

Yardımsaver Cv' si

Yokuş çıkıyor,
Karanlık, dipsiz bir sokakta ay ışığı arar gibiyim.
Düzen yok; düzen, onların el değmez saltanatı.
Koltuklar ısıtır buz tutmuş camlarını.
Camin ardında soğuktan donmuş bir millet var, ama ne gam...

Hayal der hayal, sizin paha biçilmez süsleriniz;
Bizlerin gece uykusu.

Kıyamet kopsun isterken insanlar,
Biraz daha çalmak isterler hayallerden.
Kurban olmaya sığınmak, sessiz kalmak mümkün mü
Bir bir yitip giden insanlığa?
Göz göre göre gömülürken vicdanlar.

Biri gelir, biri gider; kimse kalmaz gerçek uğruna,
Gerçekle savaşmaya.
Manşetlere inanmak kolaydı, bunu seçtik hepimiz;
Korktuk çünkü hakikat, reklam arası vermezdi.

Adını "hayat mücadelesi" koymuş bilirkşi;
Bilmez, kaç insanın açlıktan ağzının koktuğunu.
Bilmezler, kaç anakuzusunun gözyaşları durmaz.
Sayfa sayfa yazarlar köklerden geleceğe,
Kendi köklerinden bihaber.

İtibar sofrasında kaşık tutmaz elleri unuttular,
Ama CV'ye "yardımsaver" yazmayı ihmal etmediler.

Var olmak uğruna,
Baştan sona bir milleti ezip
Üzerine dikmek heykellerini.

Özgür yaşam için, özgürlüğe kilit vuran sistem...
Sustuğumuz her dakika yutsun bizi.

Yeniden doğmak için durma!
Biri kalıp var edecek gerçeği,
Haykırmalı var gücüyle!

Anla Despina

Yaz Yağmurları

Zamanın ilaç olmaktan çıkıp zehir olduğu anlardayım
Sana soracak, senden öğrenecek o kadar çok şeyim var ki
Aıştım mı sensizliğe, yoksa her geçen gün daha mı acıtıyor, anlayamıyorum

Söyleyemediğim çok şey var sana
Hatta kendime bile
Aklımdasın mesela
Adın her geçtiğinde herhangi bir yerde
Dolan gözlerim, mesela
Kahkahayla geçirdiğim anlarda olmayışının burukluğu mesela
Mutluluklarımı seninle paylaşamamak, gülüşlerime ortak edememek

Biliyor musun, bir yaz yağmurunda sıırıslıklam oldum hayatımda ilk defa
Öylece kalmak istedim o anda, hapsolmak
Gözlerimi kapattım, buğulu bakışlarını hayal ettim
Rüya görüyor gibiyim, sanki uyanabilsem
Gözümü seninle açacağım
Ama her defasında, öldürmek için hamleler yapıp
Senden putlar inşa ediyorum içime, yüzlerce
Belki de bu yüzden, unutmayı beceremiyorum

Zamanın ilaç olmaktan çıkıp zehir olduğu anlardayım
Sana soracak, senden öğrenecek o kadar çok şeyim var ki
Ama her şeyden öte özlemim beni aşmakta

Ve belki bir gün, zaman gerçekten ilaç olur
O gün geldiğinde, yüreğimin kuşu yeniden özgürce uçar
Ve ben, seninle paylaştığım anıları
Gülümseyerek hatırlarım, mutlulukla.

Anla Despina

Yıldızsız Bir Gece

Okuyanlar âşık, dinleyenler tasasız sanır.
Ne âşık ne umarsız, hep bir vurgunum, hep bir yaralı.
Öyle sapa, yalnız, ıssız bir gün batımıyım.
Kıyılarımda ince bir sızı oturuyor; ne aşk ne hüzün...

Cevabı bende olmayan bir sorusun sen.
Canımda bir yarasın, dönüp bakamıyorum.
Pencerene yaslanmış gölgem, hâlâ yağmuru bekliyor
Kalbim değil de kapının gıcırdayan menteşesi ağrıyor sanki.
Hiç olmadın, bilemezsin... Hiç bakmadın, göremezsin... Hâlim kalmadı.

Aklından geçenleri okur, anlar gibi esiririm.
Çılgın bir denizciyim limanında.
Bu deniz kaç gemi batırdı sen gideli?
Sensiz, su bile suskun şimdi.
Dalgalar kıyıya değil, kalbime vuruyor sen gittiğinden beri.

Madem susmak çare, neden konuşur bunca ses içimde?
Kayıp bir şeyler aramaksa maksadımız,
Neden aramadık saklamak yerine?
Bu kadar ucuzsa bu aldığım nefesler, neden
Her biri borç gibi çökmüş göğüs kafesime?

Benden almadığın öfkeni yokluğuna doldurdum; borçlu çıktım.
Bende bıraktığın acını bulutlara anlattım.
Yağmur oldu, yağdı sessizce üzerime.
Ben ağladım, onlar karardı üzerimde.
Hep bu yüzden içimizdeki rüzgâr.
Gece gökyüzünden sıyrılıp düşen her damla vurdu canıma...
Hep bu yüzden içimizdeki yangın.

Sanki tam vaktinde kırılmışız,
Hazır gibi kalkıp gitmelere.
Bir kış güneşi, avcısını bekleyen bir serçe gibi
Geçmiş gülümseyen günler...
Bu şiir, bu kitap, bu kalem
Hep seni yazacak gibi.

Ben öyle sığındım sana, bir minik kuş gibi.
Seninle başım dönüyor maviliğinden; bulutlarına konamıyorum.
Ne zaman gözlerine baksam, yıldızsız bir geceye düşüyorum.
Sen uçsuzsun... Bense kanatları kırık bir martı.
Hep bu yüzden içimizdeki kanat sesleri...
Ne zaman kalksak gitmeye,
Bir fırtına büyür içimizde.
Ben böyle sığındım sana, hiç gitmeyeceksin gibi.

Anla Despina

Yine Sana Hep Sana

Döküldü inciler cebimden gözlerim doldu taşı.
İnadına yaşıyorum, kırık dökük.
İnandığımla yaşadım, kaç kere saydım doğan güneşleri,
Ayın yüzünü ezberledim derdinle.

Aynı sahilde bir şubat ayı gelecek.
Yürümeyi unutan kadın, ona defalarca koşacak.
Senden kalan son anıları tekrar tekrar yazacak,
Unutmak kader olana kadar hep seni sevecek.

Ya kin tutarsın ya öldürürsün, dedi biri.
Kınim, akan sulara akıp gitti.
Ölmek için zamanı katladım, koydum cebime,
Ruhumun sırtındaki yüklerle.

Yaşamaya cesaret edecek kadar kördü gözlerim.
Her şey darmadağın, her sokak anıya bulanmak üzere.
Sarpa saran gecenin suretinde seni buldum yine

Yaralı yok, her yer kan revan.
Çiğliklerimde kopan, yankılanan ismin.
Ararsan beni yine gecenin karanlığında,
Rüzgardan kopup gelen bir sessizlikte bulursun.

Anla Despina

Yorulmaca

Aşkım ve bu sözler senin
Sözlerim, şiirlerim, şarkılarım
Yalnız senin için
Gülüşlerin, gözlerin, ellerin yalnız benim için

Kapat gözlerini bırak kendini karanlığa
Aynaları kırma, korkma, kaçma
Sebepsizce sev ceviz ağaçlarını
Sebepsizce ağla bizim için

Kaybolmak zamanı gelince
Sokaklar çaresiz bekleyişte
Bulunmak zamanı geldiğinde
Baksın küçük bir çift söze

Ellerimle yaktım kendimi
Ben seninle hep bir yorulmaca
Sen benimle hep bir arada.

Anla Despina

Yudum Yudum

Saçlar anıları taşır, dediler; kesemedim.
Kanlı canlı yanımda dursan, yine böyle tüter misin burnumda?
Aynasız da baktım ya sana bir zamanlar...
Şimdi tüm yansımalar kırık.

Aştım da yolları; ne koydun önüme?
Bu dağlar, taşlar şahidim olsun.
Gömdüm, parça parça, dikenlerini kalbime.
Duvarlarına yazdım yasaklı kelimeleri.

Sen miydin sebebi gençliğimin?
Sakinleştiremediğim dalgaların sesi...
Gökler ağlasın; dağıttın tan yerini.
Yudum yudum bitirdin denizleri.

Anla Despina

Zaman Geçmişin Olduğunda

Geri dnemem artık.
Gözlerimi kan dolduran öfkem ve ciğerlerime dolan havayı ateşe eviren hasretinden çok uzaktayım.
İstesem de gidemeyeceğim, çok duygu birikti yüreğimde.
Anmak, anmak en güzel günleri, geceleri...
Sevmek geri verilmez bize.
Biliyorum, sen de geriye dnemezsin, sen de ağlayamazsın.
Ona geçen zamanı ceplerine dolduramazsın.
Boğazında düğümlerle, buğulu gözlerle yryemezsin.
Kalbindeki acıyı ne bırakabilirsin ne taşıyabilirsin.

Gözlerim başka renkte bakıyor artık.
Bir başka insana dönüştüm.
Acımı içimde erittim, yalnızlaştım, irkinleştim.
Sonsuzluğa yazılan kader benim gerçekliğim olamadı.
Geçmişin tozunu aldım bugün.
zerinden uçtum her çizginin.
Ellerim bağlıyken aramaya çalıştım yüzünü.
Zaman geçmişin olmuşken ilk kez zgrdm.
Hakikat için öldüm, yeni hisler doğurdum içimde.
Ölümün üzerinden uçtum ben bugün.
Her bir çizgisini ezberlediğim yüzünü unuttum.

Anla Despina